

BOGOLJUB



**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXV. 1927.

ŠT. 5. MAJ.

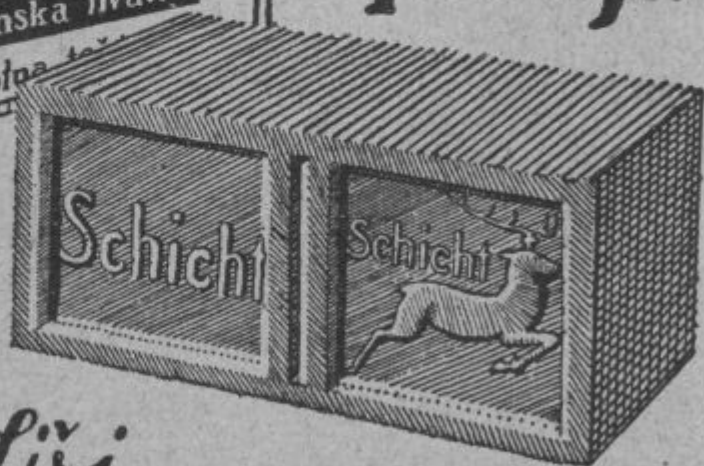
Schichtov



način
pranja

je

najboljši.



Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

Koledar Apostolstva molitve za maj 1927.

Glavni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Družinsko življenje po zgledu sv. Družine.

Mesečni zaščitnik: Marija, pomočnica kristjanov (24.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni.	Vedno češčenje sv. R. T.	
			ljubl. šk.	lavant. šk.
1 Nedelja 2 Poned. 3 Torek 4 Sreda 5 Četrtek 6 Petek 7 Sobota	2. povelik. Atanazij c. uč. Najd. sv. križa Varstvo sv. Jož. Pij V. Janez p. lat. v. Stanislav š. m.	Šmarnice in njih pridigarji Katoliška tiskovna podjetja Češčenje sv. križa Zaupanje v sv. Jožefa Ljubezen do sv. očeta 2. slov. „Zlata knjiga“ Krščanska odločnost	Ljub. stoln. Trebelno Sv. Križ Litija Kamnagorica Št. Gotard Orehok Ljub. s. Hor.	Dravograd Ojstrica Črneče Libeliče Jarenina Kodlje
8 Nedelja 9 Poned. 10 Torek 11 Sreda 12 Četrtek 13 Petek 14 Sobota	3. povelik. Oregor Nac. Antonin š. Franč. Hier. sp. Pankracij m. Servacij š. Bonifacij m.	Letošnji novomašniki Versko zanemarjeni Boj slabemu tisku Misijoni. Duh. vaje Dober duh. Marij. družb Krščanske šole Misijonarji med pagani.	Šmihel Rakitna Javor Nova Štifta Kopanj Knežak Fara p. Kost.	Mežica S. Jakob Sl. g. S. Danijel Št. Ilj Sl. g. Ouštanj Svečina S. Jurij P.
15 Nedelja 16 Poned. 17 Torek 18 Sreda 19 Četrtek 20 Petek 21 Sobota	4. povelik. Janez Nep. m. Paskal sp. Feliks sp. Celestin p. Bernardin sp. Valens m.	Zadeve naših škofov Narodni mir Slovenci v tujini Blagoslov polja Naši poverjeniki (-ce) Šlomškov proces Čistost mladine	St. Cerkev N. Oslica Mekinje Lesce Breznica Dobrova Prem	Sp. S. Kung. Mb. S. Alojz. S. Lenart Sl. g. S. Rupert Sl. g. Sv. Troj. Sl. g.
22 Nedelja 23 Poned. 24 Torek 25 Sreda 26 Četrtek 27 Petek 28 Sobota	5. povelik. Desiderij M. p. krist. (m.z.) Urban š. Vnebohod Magd. Paciš. d. Avguštin š.	Zakonska zvestoba Duhovniški poklici Češčenje Mat. božje Naši katoliški časopisi Pravice Krist. Kralja Molitev za nedolžnost Slovenski redovniki (-ce)	Čatež Zaplaz Krško kap. Ljub. Križan. Godovici S. Troj. p. Mor. Ljubno S. Helena	Negova S. Jurij Pr. Črna S. Bened. S. g. S. Ana Krem. S. Jurij Sl. g.
29 Nedelja 30 Poned. 31 Torek	6. povelik. Ferdinand Angela d.	Indijski misijoni D. J. Družba treznosti Ta mesec umrl. Apostol molitve	Sv. Duh Rateče Kranj	S. Jurij Sl. g. Sv. Bolf. Sl. p. Marija Snežna

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

1. Razprave: VSEBINA:

- *** »Njo sem ljubil od svoje mladosti.«
(Modr 8, 2.)
- Dr. med. Debevec: Pisma svetni inteligenci.
- J. Volc: Kjer jeza vlada, vse propada.
- *** Ozdravljenje na priprošnje Male Cvetke.
- J. Kalan: Svetni duhovni pomočniki.
- *** Iz dežele novih katakomb.

2. Pesmi:

- M. Elizabeta: Marijin sem otrok...
- Neubauer: Majniški praznik.

3. Naši vzori:

- † Demšarjeva mama.

4. Listek:

- Od satana k Bogu.

5. Družbeni glasnik:

- Glejte pravi Marijin otrok. (Dr. Merhar.)

Cerkveni razgled:

- Po svetu. Po domovini. Dopisi.

Raznoterosti:

- Dobre knjige. Govorilnica.
- Iskre. Za kongregacije.
- Odpustki meseca maja.

PROŠNJE.

Neimenovana priporoča v molitev spreobrnjenje grešnika in neki drug namen. — L. S. Jesenice, se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu v veliki dušni in telesni stiski. — Neka Marijina družba priporoča sv. Srcu J. in Mar., sv. Tereziji Det. J., sv. Jožefu in dušam v vicaš gorečnost in vredno prejetanje svetih zakramentov v družbi. — K. V. priporoča sv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, Mali Cvetki, sv. Emi, sv. Notburgi, sv. Antonu in vernim dušam v vicaš dve važni zadevi. — Družbenka se priporoča presv. SS., Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji Det. J., don Bosku in Dominiku Savio ter dušam v vicaš za zmago v skušnjavah in za vreden prejem sv. zakramentov. — Priporoča se molitvi dobrih src neka družina za dosego medsebojne ljubezni in za spreobrnjenje družinskega očeta. — Nekdo priporoča štiri vojake novice presv. SS., Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Alojziju, da bi bili trdni v veri in stanoviti v dobrem. — M. Z. se priporoča v molitev za razsvetljenje in za zdravje. — Neža Matjašič se priporoča najsv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J. za milost spreobrnjenja cele družine in za pomoč v hudi bo-

lezni. — J. P. se priporoča sv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J. in sv. Antonu za dosego družinskega miru, za spreobrnjenje sinov in za druge milosti. — Zastopnica naših listov v Ameriki, Ana Pregled, prosi, da bi se je dobri verniki spominjali v molitvi, zlasti da bi ji ljubi Bog dal še nekaj časa živeti, da bi mogla kaj storiti za katoliški tisk. (Ko se je priporočila, je morala že petič iti k operaciji na ledicah.) — Marijina družbenka M. M. iz Črnomlja priporoča svojo bolno mater lurški Materi božji, sv. Tereziji Det. J. in sv. Valentinu; — Mariji Pomagaj na Brezjah sv. Ani in sv. Janezu Vianney-u ter škofu Slomšku pa neko ubogo družino, da bi bila rešena iz hude stiske. — Molitvi dobrih vernikov in priprošnji sv. Male Cvetke, zlasti pa Mariji Pomočnici za zdravje se priporoča Jurij Košan, št. Ilj pri V. — Družina M. K. F. (Dobrepolje) se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Tereziji Det. J., ter Mariji Tereziji Ledohovski in škofu Slomšku za krščansko, bogoljubno pravično življenje in srečno smrt. — Mati priporoča vsem svetnikom in svetnicam svojega sina za dosego nadarjenosti. — Priporoča se v hudi stiski N. K. priprošnji sv. Terezije Det. J. — Marijina družbenka iz Trsta priporoča sv. Srcu Jezusovemu in Mar., sv. Antonu P., sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J. in sv. Frančišku svojo sinah, da bi ozdravela živčne bolezni, in sina, da bi dobil zaželjeno službo, ter za družinski mir.

Opomba uredništva. Premnogo je prošnja in zahval, ki jih pošiljajo naročniki, ne da bi se podpisali. Če kdo kaj prosi, zakaj bi se skrival? Prošiti sme vsakdo. Kdor je bil uslišan, se pa vendar tega ne bo sramoval javno povedati. — Torej le vselej z imenom!

ZAHVALE

Antonija Klaužar (West Allis, S. Amerika) se zahvaljuje sv. Antonu za uslišano prošnjo. (Dar 1 dolar za dobre namene.) — A. K. iz Trebnjega se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje brata. — C. T. iz št. Vida pr. L. se zahvaljuje Materi božji, sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu in sv. Jožefu za uslišane prošnje po večkrat opravljeni devetdnevnic. (5 Din v dobr. namene.) — Alojzija Martinčič na Breznici št. 14 se zahvaljuje vsled obljube Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Tereziji Det. J. za večkratno uslišanje v bolezni in drugih zadregah. — Neka mati (Lintfort — Nemčija) se srčno zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za čudovito ozdravljenje njenega sina v smrtnonevarni bolezni (vnetje možgan). Vsi, ki berete te vrstice, se obračajte zaupno k Mali Cvetki v svojih nadlogah; ne boste zastopni pomoči prosili. — Alojzija Renko v Črnem vrhu nad Idrijo se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje težke želodčne bolezni. Zdravje se je začelo vračati z dnem, ko so št. sestre karmeličanke na Selu jele opravljati devetdnevnic. — M. Eliza-

beta, O. S. U. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, ljubi Materi božji, sv. Jožefu, sv. Tereziji Det. J. in božjemu služabniku škofu Slomšku za veliko pomoč in skoraj čudežno ozdravljenje v težki bolezni. — M. Z. se zahvaljuje Mariji P., sv. Bernardki in Mali Cvetki za ozdravljenje hudo bolne matere. — R. Bregant se zahvaljuje presvetemu Srcu J. in sv. Tereziji Det. J. za uslišane prošnje. — Fr. Knific se zahvaljuje Mariji in svetemu Jožefu za izboljšanje bolezni, sv. Antonu Pad. pa za pomoč, da se je izgubljena listnica našla. — M. K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mar. za večkratno uslišanje. — Franc Trefalt (Hamborn v Porenju) poroča v daljšem pismu, kako je bil med svetovno vojno ob robu verskega propada, zraven pa radi silno hude griže ob robu groba. Naročil je ženi, naj piše svojem na dom, da oskrbe pri Marijinem oltarju na Homcu pri Kamniku sv. mašo za njegovo ozdravljenje. Kakor se je pozneje prepričal, se mu je na bolje obrnilo vprav takrat, ko so opravili sv. mašo zanj. Poleg obljube, ki jo je storil, objavlja sedaj to čudovito ozdravljenje, hoteč s tem priporočiti vsem Slovincem zaupanje v Mater božjo na Homcu. — A. M. pri Črnomlju se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Mar., Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Neži in sv. Tereziji Det. J. za dobljeno zdravje matere v hudi bolezni. — Javno se zahvaljujem Mariji Pomočnici, ki je izprosila zdravje moji materi. Franc Koder ml., Braslovče. — Frančiška Vrhovec (Žažar) se zahvaljuje sv. Antonu in sveti Tereziji Det. J., da se je našla izgubljena stvar. — Bogoslovec se zahvaljuje Materi božji za milost poklica in za uslišano prošnjo v bolezni. — Marija Kos (Cerknica) se zahvaljuje Jezusu, Marijinemu varstvu, sv. Jožefu in angelu varihu, da se pri nevarnem in hudem padcu ni nič poškodovala. (Dar 50 Din za Bogoljubove namene.) — A. P. iz Mečinj se zahvaljuje sv. Mali Tereziji za uslišane prošnje v važni zadevi.

Smarnice: »Marija v sencinaših dni«. Spisal duhovnik Stanko Stanič, Gorica 1927. Katoliška knjigarna. — Ta najnovejša knjižica razpravlja v poljudno sestavljenih berilih najprej o poglavitnih grehih, nato o nekaterih čednostih v luči Marijinega zgleda. V nadaljnjih sestavkih kaže pot do boguvdanega življenja, in razlaga milosti, ki kipe iz zakramentov. Jako zanimivi in primerni so zgledi, ki jih je pisatelj povečini posnel iz slovensko verske zgodovine. Cena 20 Din. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Evharistične smarnice (nove) je spisal tudi duh. svetnik Fr. Bernik v Domžalah. Cena 16 Din.

Najboljši šivalni in pletilni stroj



je edino GRITZNER in ADLER za dom, obrt in industrijo v vseh opreman. Istotam švicarski pletilni stroj DUBIED

Pouk v vezanju brezplačen. Večletna garancija. Nizke cene, tudi na obroke

Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC,
LJUBLJANA

blizu Prešernovega spomenika za vodo.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

BOGOLJUB

„Njo sem ljubil in volil od svoje mladosti.“

(Modr 8, 2.)

(Spremna beseda na pot v mesec Marijin.)

Bratom in sestram po Mariji, članom in članicam Mar. družb predvsem so namenjene te vrste. O kom drugem naj pač govorimo kakor o materi Mariji, ki jo ljubimo in volimo vse dni, o Njej, na katero je navezано s tisočero tajnimi in nežnimi vezmi vse naše duhovno življenje, navezано celo naše srce, vsa naša mladost. Govore naj te vrste predvsem o Mariji, Kraljici majnika in o pobožnosti njej na čast, kakšna naj bo, da bo nam v posvečenje, materi Mariji v veselje.

Toda ne vem, kako bi zapisal, da se ne bi komu zdele moje besede otročje. Da bi bile otroške, to bi pač iskreno želel, a vem, da je to težko. Težko, ker žal nismo več otroci, da bi si z ljubeznivo otroško-preprosto besedo razodevali svoje misli in želje. Še bratom in sestram, še materi ne znamo povedati, kakor bi srce hotelo. Sram nas je vsake dobre, tople in lepe besede, zato ker nismo več otroci, ker sta nam greh in življenje zmaličila srce, vse naše mišljenje in govorjenje. — Tožimo, da je težko govoriti in še težje pisati o Mariji, pa ne vemo, da nemara zato, ker iščemo učenih besed, visokozvenečih izrazov, pozabljam pa, da je Mariji veselje bivati le z otroki. »Moje veselje je bivati s človeškimi otroki.« (Preg. 8, 31.) —

Bodimo torej otroci, ne sicer po letih, pač pa po duhu! To se mi zdi temeljna resnica, prvi pogoj: bodimo otroci v vsem našem razmerju do Marije, v pobožnosti, v molitvi, otroci v prošnjah in željah, mišljenju in govorjenju. Otroci tudi pri majniški pobožnosti. Mislim na trumo otrok, ki v majskih večerih na gosto obkrožajo in oblegajo Marijine oltarje, gledam njih žareče obraze, oči, poslušam njih čebljanje, molitev in petje — in vem in razumem Jezusove besede: »Če ne boste kakor otroci —«!

Mnogim se zdi ta ali ona oblika Marijinega češčenja, posebno še majniška pobožnost, preveč čustvena, sentimentalna, ki kvari pravi verski čut. Vemo in še vedno poudarjamo — in to je druga temeljna resnica: nobena pobožnost, posebno še pobožnost do Marije ne obstoja in ne sme biti samo v čustvih, čustveni zunanosti. To bi bila lažipobožnost, nelepa samoprevara. A da ne bomo koga krivo sodili, ne pozabimo, da smo ljudje dvojne narave. Eni verujemo in ljubimo bolj s srcem, drugi bolj z razumom. Če mislim na Marijo, na verske resnice o njej, na češčenje, ki ga ji dajemo, se mi pa ne zdi težko dati prednost tistim, ki jo častijo in ljubijo bolj s srcem, z otroško vdanim srcem. Ne samo s srcem, ki je dostikrat samoljubno, častihlepno, ki išče samega sebe. Z voljo in srcem, ki je pripravljeno pozabiti nase, voljno sprejeti male in večje žrtve, s srcem, v katerem tli ljubezen božja, ki po besedah apostola Pavla vse veruje, vse upa, vse prenese, vse preмага!

S takim razpoloženjem, z močno voljo in ljubečim srcem, nastopimo Marijin mesec. Z otroškim srcem se udeležujmo šmarnične pobožnosti, krasi-mo Marijine oltarje, kipe in slike v domači hiši v svojih sobicah, znamenja po naših poljih: »Fulcite me floribus — obsipajte me s cveticami!« (Vp 2, 8.) Nič se ne sramujmo! Marija, najlepši dar božje ljubezni in vsega božjega stvarstva, je vredna, da se ji pokloni vsa narava z najlepšim, kar ima, s cvetjem in petjem.

A končno je vse to le samo zunanji izraz, ki nima nobene prave vrednosti, če ni v skladu z našo notranjostjo. Da, v svoji duši moraš postaviti šmarnični oltar osobito ti kongreganist, kongreganistinja! Majnik bodi otrokom Marijinim prav kakor lepe 30dnevne marijanske

duhovne vaje. Dosti časa, da pogledaš globoko v svoje srce, da očistiš sliko Marijino posvetnega prahu; dosti prilike, da jo okrašaš z novim, svežim cvetjem kreposti, z novim ognjem gorečnosti in ljubezni. Presodi v majniških dneh svoje razmerje do Marije, svoje družbeno življenje. Potrebno je, ko pa je toliko vrst družbenikov. Veliko jih je, vsaj upam tako, ki so vredni otroci svoje nebeške Matere, ki ji z vsem srcem, z vsemi močmi, z dušo in telesom služijo. A je tudi dosti suhih vej, ki posodijo Marijini družbi samo svoje ime, ne pa srca in duše, ki vstopajo v Marijino družbo, ker je pač tako navada. So še drugi, nerodovitne veje, ki navidezno živijo s kongregacijo, a ne delajo, ne sodelujejo apostolsko, morda radi mlačnosti, morda radi nepoznanja marijanskega duha. Med katerimi je naše mesto, kam se bomo uvrstili, če se presodimo odkrito, brez laži? Med one prve moramo, če še nismo; — to bodi sad majniške pobožnosti. Ne bojmo se malih žrtev in zatajevanj, ki nas čakajo na tej poti! Brez samozataje, brez žrtev ni prave pobožnosti do Marije, tudi majniške pobožnosti ne. Tudi med majniško cvetje in petje moraš vplesti vsaj majhen venček odpovedi, doprinešenih z veseljem, ljubečim srcem. Nam je li bilo kdaj žal truda, če smo mogli narediti svoji materi kako veselje? Še manj nam bo žal, če to storimo nebeški Materi. Preglej, kaj je še na tebi, v tvojem srcu, kar žali njeno materinsko srce, nad čemer ne najde veselja njeno čisto oko. Iztrgaj iz sebe dušljivi plevel, odpusti žalitve odpovej se majhnemu posvetnemu užitku in veselju, izogni se dvomljivi družbi, nevarnemu znanju, stori kaj dobrega in ljubelega duševno ali telesno trpe-

čim — vse iz ljubezni do svoje matere Marije, da ji storiš veselje.

Vso našo majniško pobožnost, vse naše prizadevanje pa naj spremlja otroškova, zaupna molitev. Ne pozabimo, da je majnik avdijenčni, sprejemni mesec pred prestolom Matere vseh milosti. Sprejemni mesec posebno še za njene otroke. »Vsem odpira naročje usmiljenja, da bi vsi prejeli iz njene polnosti, ujetnik odrešenje, bolnik ozdravljenje, žalostni tolažbo, grešnik odpusčenje, pravični milost... Polnost dobrot je položil Bog v Marijo; če imamo upanje, milost, zveličanje — od nje prihaja.« (Sv. Bernard.)

Otrok, kongreganist, kongreganistinja, poromaj dostikrat v maju k svoji Materi pa jo obsipaj s prošnjami in željami, kakršnekoli že nosiš v svojem mladem srcu. Pomoči smo vsi tako zelo potrebni! Morda ne boš v vsem takoj uslišan. Tvoje upanje ostani neomajano, ne pozabi da Ona ve, kaj je zate, za tvojo dušo prav in dobro. Marija je in ostane tvoja ljubeča mati tudi tedaj, če te neuslišana prošnja boli in peče do solz.

Rad pohitim v mislih nazaj v dijaška leta, pa se pomudim pred družbenim oltarjem v kapeli Brezmadežne, kamor sem se zatekal v urah zapuščenosti, v dneh mladostnih bojov in skušnjav, posebno rad še v majniških večerih. Ne morem izmeriti milosti in tolažbe, ki sem jih prejemal tam, ne prešteti prošenj in želja, ki sem jih tam polagal. Eno vem, da je bila vsaka prošnja uslišana, vsaka želja izpolnjena. Vsaka, tudi tista, o kateri sem tedaj v ognju mladosti želel, da bi ostala neuslišana, neizpolnjena. — O, Ti kraljica majnika, ki Tvoja prošnja vse velja — —! Tudi za to sem Ti danes hvaležen.

M. Elizabeta.

Marijin sem otrok.

*V kraljevo majsko jutro,
ko zarja rdi obok,
prepeva moja duša:
Marijin sem otrok.*

*Cvetlici žarnooki
razkrivam to skrivnost,
škrjanček sredi polja
za mojo ve sladkost.*

*Jo zvezde šepetajo,
ko z nočnih zro zaves,
zavidajo me zanjo
še angeli nebes.*

*In tudi v zadnjem boju
moj vzdih bo vroč, globok:
»Odprite mi nebesa,
Marijin sem otrok!«*

Pisma svetni inteligenci.

Dr. med. Fr. Debevec.

V. Trpljenje, žrtvovanja, ki smo o njih neprecenljivi vrednosti zadnjič čuli, naj bi bila v življenju naše svetne inteligence nikdar ugasli plamen, katerega žarki bodo vedno osvetljevali um in spoznanje, da bodo naše oči prav videle, to je, da bodo naše lepoto tam, kjer v resnici je; da ne bo naše uho hlapec sladko govorečih toda hudobno mislečih ljudi, in da bo naše srce vselej vneto za vse dobro in popolno.

Ko enkrat naš duh dospe tako daleč, da v tistem trpljenju Bogu vdan spoznava najvišjo popolnost v življenju, potem šele — v luči tega spoznanja vidimo in presojamo okrog nas se odigravajoče prizore in dogodke po njih pravi vrednosti, in marsikaj, kar bo posvetnjak cenil in upošteval kot posebno važno, bo v naših očeh »vanitas«, ničla.

Naše življenje je kakor potovanje po prostranem močvirju: neštetokrat je treba prebresti motne, umazane mlakuže, ki jim ne vidiš blatnega dna, in strogo se držati začrtanih smeri, potov in stezic. Kdor pa hoče tako rekoč z enim mahom skočiti oziroma splezati na varna, vzvišena suha tla, ta naj se — kakor športnik v svoji panogi — skrbno vežba za takšne pogumne skoke in uspešne, rekordne poteze v svojem dušnem življenju. Naj se ne uplaši, kadar si bo raztrgal obleko, opraskal kožo, to je, kadar ga bo ranilo trnje, ki ga dovolj povsod na tem svetu raste, in kadar bo nanj padalo blato hudobnih moči.

Ko si enkrat tako izvežban, potem se ne boj ničesar. Ni je namreč sile, ki bi ti tako utrjenemu mogla znatno škodovati. Zakaj nad tabo bo trajno bdela zvesta čuvarica — milost božja.

Gotovo bomo še tudi kasneje, ko smo že dalje časa hodili po varnejšem življenjskem potu, večkrat prišli v položaj, ko bomo zopet premišljali: Kam sedaj? Pa nam bo že Gospod pokazal pot nadalje, in z mirnim pogumom ter neomajno voljo bomo zopet varno gazili po močvarah ter plezali po bregovih na bolj in bolj trdna tla. —

Bodimo torej ne samo telesni športniki, temveč gojimo v prvi vrsti šport duše, katerega najtežja, ali najpomembnejša in najslavnejša panoga je: zatajevanje samega sebe, vdano trpljenje, prostovoljne žrtve.

Katoličan pa ima na izbiro še mnogo drugih inaič duševnega športa, ki so vse zasluzne, ki vse stoje »sub specie aeternitatis«, pod vidikom večnosti.

Ena takšna panoga je molitev. To je lahka atletika, najbolj poznani ali obenem tudi — najbolj omalovaževani verski šport našega razumništva. Prav za prav je zares čudno: Čim smo se jeli v rani mladosti zavedati, že nam je mati sklepala roke k prvi molitvi. In od tedaj dalje smo bolj in bolj imeli priložnosti, da spoznamo visoko ceno molitve ter da prav in mnogo molimo. Učili smo se v katekizmu prav v podrobnosti, kaj vse nam molitev pridobiva in kdaj je uspešna. A sedaj, ko smo odrastli? Pri mnogih izmed nas so ti važni in lepi nauki obledeli; njih pomen se je porazgubil. Le še prav skromne koreninice se tuintam drže notranjosti; ostalo je morda le še znanje Očenaša in Češčenemarije, sicer najlepše izmed vseh molitev — saj nas je Očenaš učil sam božji Sin —, ki jih pa izgovarjamo dostikrat, največkrat z omalovaževalno površnostjo in s tako siromašnim občutjem, da ga tibetanski poganj s svojimi molilnimi mlini ne morejo manj imeti.

Evo, to je najbolj vidna hiba verske notranjosti našega razumništva. Ne znanjo in nočejo prav moliti. Izgubili so globoko občuteno religijo ter so zato kakor drevo, ki le v toliko zeleni, da se popolnoma ne posuši, dočim je že znatno število vej suhih, mrtvih.

Živa vera uspeva v človeku samo dotlej, dokler je sam ne zapravi z razsipavanjem od Boga mu podarjenih talentov ter z opuščanjem lepih priložnosti in dobrih nagibov.

Ali ni žalostno, da vlada v naših vrstah takšna verska hladnost in površnost, ki se najbolj jasno pokaže v boječnosti in šibkosti pri molitvi? In vendar smo kot katoličani rojeni, od skrbnih staršev verno vzgojeni; in vse polno je okrog nas posvečenih stavb, znamenj, lepih knjig, časopisov, prilik in nagibov, ki nas tako rekoč izzivajo k pogumnejšemu verskemu nastopu, zlasti k vztrajni, pobožni, ponižni molitvi.

Brez molitve ne gre. Saj je molitev najbližja čvrsta vez, ki nas tesno spaja s samim Bogom, v katerega hočemo vedno verovati. Že ljudje med seboj si imamo toliko povedati; koliko lažje in ko-

liko češče naj bi se prepuščali v vdano razmerje z Bogom, ki je nas ustvaril in ki nas neopisno ljubi. Kako naj se Njemu približamo? S pravo, zbrano molitvijo. Kako enostavno je to sporazumevanje! Bog vendar natančno pozna vsakega izmed nas, ni mu treba naših bridkosti mnogo opisovati, lahko mu porečemo: Ti vse veš in vidiš tudi vse moje trpljenje, ne da Ti o njem pričam. Pomagaj! Na Tvojo zvestobo se trdno zanašam.

Čujmo torej in molimo! Molitev je most, ki vodi do Boga samega. Pri Njem

pa najdemo vse, kar nam je v tem življenju potrebno; a potrebno, nujno potrebno nam je mnogo, premnogo. Vse lahko dobimo, kar je vrednega, samo trkajmo na božjo Dobroto, da nam izlije v duše bogastvo milosti.

One ljudi pa, ki se bojazljivo pokrižujejo, strahopetno mrmrajo redke Očenaše (da jih ja ne bi tudi samo v šali kdo nazval pobožnjake!), takšne ljudi, pa naj bodo še tako visokorodna inteligenca, pomilujmo! Sirote so, ki igrajo klaverne vloge v žalostnem cirkusu.

Franjo Neubauer:

Majniški praznik.

*Cerkve so svetle, oltarji žarijo,
petje ubrano je, orgle done,
venci visijo in rože dehtijo,
eno povsodi blesti se ime,
pesem ponavlja se ena:
»Bodi, Marija, češčena!«*

*Vsipljejo žarki skoz okna se zlati,
saj jih nebesni obok je bogat,
hrami so tudi jih Božji bogati,
god je slovesen tako le enkrat,
zdaj, ko slavi ga Kraljica,
Mati in čista Devica.*

*Ona, ki vstaja kot jutranja zarja,
prva pripelje na nebni se svod,
vsa zarudela nebesa razžarja,
solнца naznanja mogočni prihod,
Ona ta praznik obhaja
v blesku čarobnega maja.*

Kjer jeza vlada, vse propada.

Jos. Volc. (Konec.)

Toda napačno bi ravnal, kdor bi jezljivost zatiral samo v otrocih, pa bi se nič ne vprašal: o d k o d p a t o, da so moji otroci tako podvrženi jezi? Morda pa niso zgolj sami vzrok, ampak je še tudi kdo drugi kriv te njih slabosti? — To je dognana reč, da pohaja mnogo otroške jeze iz njih temperamenta (narave). Tudi temu se ne da oporekati, da kažejo včasih znaki nagle jeze na samoraslo, odločno osebnost, ki se bo iz otroka razvila, ako bo imel dobro vodstvo. Gotovo je pa tudi to, da ni nobene strasti toliko podedovane ko jeze. Jeza, sama slepa, ima tudi slepe mladiče. Na to naj bi mislile matere v blagoslovljenem stanu. Jeza razburja kri, pride v živce, žalosti srce in krajša življenje. Zato so otroci razburljivih mater rojeni bolehavci in jezljivci. Mnogo sicer krotkih otrok pa izpridi tudi nerodno življenje v družini. Koliko je ponekod nagajanja, smešenja,

zmerjanja, krivic in prepиров med brati in sestrami! Drugod spet posli dražijo otroke, jim dajejo potuho in jih hujskajo zoper starše. In ne najnazadnje podpirajo mnogokrat celo starši sami otroško jezo. Niso namreč redki taki, ki so toliko natvezeni na otroka, da mu ne znajo odreči nobene želje. Menda je učil že stari modrijan Seneka v davnini: »Jeze je najbolj kriva slaba in mehkužna vzgoja. Človek, ki so mu v mladosti vse dovoljevali in nič odrekli, ki mu je mehkužna mati obrisala vse solze in učitelj pustil vselej vso trmo, tak nikomur ne bo odpustil, kdor ga bo razžalil.« Saj je to razumljivo: kdor je vaje na vsakdanjem kruhu medu, se bo razburil, ako prejme žolč. — Ali se pa ne najdejo tudi taki starši, ki v otrocih jezo celo goje? Zagovarjajo otroke, če jih kdo zatoži, ščuvajo jih zoper učitelja, kažejo veselje, če sovražijo tudi otroci tiste, ki so

sami z njimi v konce, se smejejo otroškimi kletvicam in tudi sami preklinjajo vpricho otrok... Še več! Preklinjajo tudi otroke same: hudo jim žele, izročajo jih peklu in vragu. Človek bi ne verjel, kako divja strast zaslepi! Levi se igrajo s svojimi malimi, tigrj jim od daleč nosijo hrane, brezčutni morski psi ljubijo svoj rod. Človek pa — kristjan pa —! Torej peklo naj jih požre, duh večne noči naj jim bo gospodar! Ti mili Bog! Vaša lastnina so in daste jih, komur hočete... Torej naj nikoli ne gledajo večne luči, nikoli naj ne uzro blažene božje Resnice, nikoli naj se ne razvesele v objemu večnega Očeta, nikoli naj jih ne sprejme Kristus kot svoje izvoljene ovčice? Počemu so bili potem odrešeni, krščeni, birmani, posvečeni z angelskim kruhom? Zato si jih nosila pod srcem, mati, dojila jih, previjala, slonela ob njih zibelkah skrbi polne nočne ure? Zato si jih s sladkim upanjem čakal ti oče, in ko so prišli, je kakor solnce posijalo v tvojo hišo in noben trud ti ni bil več pretežak in nobena žrtev prevelika zanje...? — Pa saj že čujemo vaš ogorčeni ugovor: »Ne, ne! Če zarobantimo, ne mislimo tako hudo. Svoje miljenice bi izročali resnobno večni pogubi?! Naše trde besede so pač le besede tjavendan, v srcu je drugače.« Dobro! Zahvaljen Bog, da je res tako! Toda pomislite: Ali se ne bo naučil tudi otrok takih trdih besedi od vas? In znabiti jih bo celo vam kdaj lučal na srce? Ali ne bo vzbujala vaša srditost v otroku odpora, užaljenosti, jeze? Ali se ne bo čutil preklinjani otrok manjvrednega, zametanega, in pozneje kdaj, ko ga bo kovalo življenje, po nedolžnem nesrečnega vsled kletve staršev, kakor pravi božje zatrdilo, da utrjuje očetov blagoslov otrokom hiše, materina kletev pa da jih podira do tal? (Sir. 3. 11.)

Ne tako, ljubi starši! Srditost in žalost pri vzgoji nič ne veljata. Vaši otroci naj zrastejo veseli! Veseli sebe in vaše ljubezni. »In ko bi imela srca vaših malih.« — tako je učil že pogan Demokrit — »ko bi imela srca vaših malih sto vrat ka-

kor mesto Thebe, pustite, naj prihaja veselje vanja skozi vseh sto vrat, da otroci poneso iz mladostnega raja veliko dobriga na polje moške delavnosti.«

*

Jeza je pa tudi trd plevel. Z veliko silo se včasih spet pojavi, ko je človek mislil, da so ji zamrle že vse korenine. Zlasti mladina — vroče krvi in rada oblastna — ni pred izbruhom jeze nikdar prav varna. Dober pomoček, da se utrdi v krotosti, je veselje do dobre družbe. V krogu blagih ljudi je otrok prisiljen, da se kroti. Tam tudi lahko opazi, da je najbolj priljubljen v družbi oni, ki je najbolj ljubezniv in odjenljiv. Nasprotno pa ljudje povsod radi pogrešajo prepirljivca, že zato, ker je treba djati pred njim na tehtnico vsako besedo.

Drug dober pomoček zoper jezo je čednost potrpežljivosti. Stari Latinci so imeli pregovor: Če hočeš zmagovati, se uči potrpeti! Dovolj prilik je tudi v otroškem življenju, da se otrok vadi v potrpljenju, odpuščenju in zmagovanju. Znabiti je v otroškem življenju celo več nasprotovanj in žalitev ko v življenju odraslih. Ako starši ljubo pouče otroka, kako je potrebna porpežljivost v malih rečeh, da se otrok opogumi za zmage v velikih; kako je ni čednosti brez potrpežljivosti, ker ima vsaka čednost ovire, ki jih zmora človek le v potrpežljivosti; kako je potrpežljivost celo za srečno večnost nujno potrebna po Gospodovem nauku (Lk 21., 19.): S potrpljenjem boste rešili svoje duše — pravimo: če starši otroka o tem večkrat pouče, bo otrok že staršem za ljubo tuintam rad potrpel, odpustil in povrnil dobro za hudo. Starši naj pa tudi grenko potrpljenje radi oslade otroku s priznanjem ali s kakim darom, kajti otrok za voljno potrpljenje res zasluži pohvalo. Nele zato, ker je otroško potrpljenje junaštvo, ampak tudi zato, ker je voljno potrpljenje najboljši varih hišnega miru. Vse razpore namreč poravna čas, denar, potrpljenje.

»Vprašam vas, katoličani, ali morete imeti še kaj spoštovanja do sebe, če čitate časopise, ki žalijo vaša najsvetejša čuvstva in versko prepričanje; če take časopise s svojim denarjem plačujete, dvigate in podpirate!? Ali ni to sramotna brezznačajnost!« Škof strassburški, dr. Fritzen.

»Največji strah lega na moje srce, če vidim v tolikih rokah Cerkvi protivne in nenravne časopise. Ni je naloge, ki bi bila danes za rešitev duš in naše dežele bolj potrebna, bolj važna in bolj nujna, kot neustrašeno razširjanje katoliškega časopisja.«

Pariški kardinal.

Ozdravljenje na priprošnje Male Cvetke.¹

A. L. v. N.

V knjigi »Die heil. Theresia vom K. J.« (Verlag der Schulbrüder - Kirnach - Villingen, 1926, str. 338) je tudi poročilo o čudežnem ozdravljenju na priprošnje sv. Terezije Det. J. — Ker gre za res izreden dogodek, sem se obrnil neposredno na prizadete osebe, da povzem kaj več o tej stvari. G. Josip Werner, trgovec s kemičnimi proizvodi, stanujoč na Dunaju, XIII., Linzerstrasse 208, mi je dal v pismu z dne 15. sušca 1927 radevolje vsa potrebna pojasnila.

Naj seznanim s tem zanimivim dogodkom tudi čitatelje »Bogoljuba«:

Josip Werner, osemnajstletni sin imenovanega trgovca, se je dne 30. novembra 1925 vrnil iz svoje službe iz mesta Eisenstadt, bolan k svojim staršem na Dunaj. Bolezen je postajala opasna; 12. grudna so morali oddati starši bolnika v bolnišnico, ker je domači zdravnik ugotovil trebušni legar (tifus). Prepeljali so ga v Kaiser Franz Joseph Spital, Typhus-Pavillon F. Dne 29. grudna so zdravniki konstatirali eksudat. Ta vneta oteklina, ki se je v črevesu napravila, se je predrla. Gnoj je udaril v črevo (»Darmdurchbruch«) in v trebušno votlino. Vnela se je trebušnica in — kakor v vsakem takem slučaju — nastopiti bi morala — smrt. Dne 31. decembra so zdravniki soglasno izjavili, da je tu zdravniška veda brez pomoči. Pričakovali so smrt že v prihodnjih urah.

Potrži žalosti se podajo starši domov. Zanašali so se še na priprošnje sv. Terezije. Prično takoj z devetdnevnic. Naslednjega dne dobijo pri sestrah karmeličankah (Wien,

¹ G. dopisnik sporoča, da hrani originalno pismo g. Wernerja, in da ga da vsakemu rad na vpogled, kdor bi dvomil o resničnosti tega ozdravljenja. Naslov se izve pri Ur. Bog. — Op. ur.

Baumgarten) relikvijo te svetnice. Darovala se je tudi na čast »Male Cvetke« sv. maša. Relikvijo prineso takoj bolniku. Še istega dne se mu na boljše obrne. Navzlic temu svetuje poslušajoči zdravnik operacijo ne zato, da bi se pacient rešil smrti — saj je bila vkljub izboljšanju neizogibna — marveč le zato, da bi se bolniku omilile neznosne bolečine. Starši ne branijo. Operacija bi se imela izvršiti 11. prosinca 1926 — torej po pravkar dokončani devetdnevnic. Toda glej čudo! Ko zjutraj neposredno — pred operacijo zdravniki preiščejo mladeniča — ugotovijo, da je eksudat **izginil**. Operacija je bila torej nepotrebna. Osem dni pozneje čutijo zdravniki pa tudi bolnik sam na zacepljenem črevesu za prst dolgo brazgotino. Profesor tega kliničnega oddelka se ne more dosti čuditi in ta 72 letni gospod prizna, da v svoji dolgoletni zdravniški praksi še ni doživel tako izrednega ozdravljenja te bolezni. Isto zatrjujejo ostali zdravniki v bolnišnici, ki nazivljajo — **dasiravno sami nekatoličani** — okrevajočega mladeniča »otroka čudeža«.

Danes, po preteku 14 mesecev je mladenič še vedno popolnoma zdrav; brazgotina, edini spomin na prestano hudo bolezen se more z roko še vedno otipati, a je brez bolečin.

Kot priče tega čudežnega ozdravljenja navede g. Werner; ves zdravnike paviljona F v imenovani bolnišnici; obe bolničarki, ki sta sinu stregli, t. j. sestro Patricijano in sestro Emerih; svojega brata — dr. Hermana Wernerja, mestnega zdravnika v Freistadtu (Gor. Avstrijsko), dalje: Josipa Mayerja, viš. komisarja, Dunaj XIII., Baumgartenstrasse 62, L. nadstr., Jurija Schrenka, bančnega uradnika, Dunaj XIII., Herrstorferstrasse 13, Käthe Reichl, zasebnico, Dunaj XIII., Pachmannsgasse 11/13, Mitzi Spring, zasebnico, Dunaj XIII., Pachmannsgasse 11/13, in mnogo drugih.

Svetni duhovni pomočniki.

Iz tujine za domovino — J. Kalan.

Danes, ko tole pišem, je pustni torek. V vseh sedmerih župnijskih cerkvah našega mesta Bottropa imajo zadnje predpustne dni 40-urno pobožnost na čast sv. Rešnjemu Telesu. Cerkve so lepo obiskane, sv. zakramenti se prejemajo obilno, vsak dan je v vsaki cerkvi sv. maša z leviti. Tudi jaz sem pomagal spovedovati in imel dvakrat slovesno mašo. Po nekaterih cerkvah vsako uro pri češčenju tudi

pojejo, in sicer s spremljevanjem na orglah. Na pustni torek med 6. in 7. uro je slovesen sklep po vseh cerkvah. Po cerkvi gre procesija z Najsvetejšim, ki jo spremljajo belo oblečene deklice (tukaj jim pravijo »angelčki«), zastave katoliških društev in »častna garda«, to je kakih 20 mož v krasni uniformi (posebni obleki). Seveda se pust obhaja tudi tukaj kakor doli pri vas s pitjem in plesom in maška-

rami; norosti in greha tudi v Nemčiji ne manjka kakor nikjer ne; a kar je tukaj pravih katoličanov, so res dobri. In ni jih malo.

Zadnjič sem vam popisoval, kako je dobrodelnost v Nemčiji čudovito razcvetena. Koliko je dobrodelnih društev, ustanov in naprav, posebno koliko katoliških župnijskih bolnišnic in kako velike da so. Večkrat, ko te bolnišnice gledam, mi je tale misel prišla: Doli pri nas na Slovenskem se župnije kosajo v tem, kje bodo imeli večje zvonove, tukaj pa, kje večjo bolnišnico. Kaj je bolj potrebno, ali kaj je lepše: zvonovi ali bolnišnica? Tudi zvonovi so gotovo potrebni in tudi lepi smejo biti ter so župniji v veselje in čast. Je pa veliko vprašanje, če je modro, ogromne vsote denarja vtikati v to, kar je samo ušesom prijetno, in sicer najbolj zato, da bi sosedu prekosili. Po tem ne bodo vsi spoznali, da smo Kristusovi učenci, — pač pa po ljubezni. »Ko bi govoril človek angelske jezike« — tako smo slišali pustno nedeljo s prižnice — »pa bi ne imel ljubezni, bi bil kakor bučec bron ali zveneč zvonec... Če nimam ljubezni, nisem nič.« (I. Kor. 13, 1.) Tudi na Nemškem se dobijo veliki zvonovi. Jaz sem že povedal v »Bogoljubu«, da imam zmlada posebno veselje nad zvonovi in zvonjenjem. Ravno pred 14. dnevi sem videl v Kolinu največji nemški zvon, ki tehta 25.000 kg ali 500 centov, — pa po pravici povem: nič posebnega ni na oko, zvon je zvonu podoben; še nič posebno velik se mi ni zdel. Vprašal sem, koliko stane, pa nisem mogel izvedeti. Skoro mi je na misel prišlo: čemu ta potrata? Slišal bi ga pa vendar enkrat rad, in preden se bom poslovil od Nemčije, si bom to privoščil in ga enkrat poslušal. Goni ga elektrika. Navadno so pa na Nemškem manjši zvonovi kakor pri nas. Naša župnija Bottrop-Boy, ki ima blizu 10.000 duš in veliko lepo cerkev, ima zvon kakor na Slovenskem kaka boljša podružnica. Pri vsej ljubezni do zvonov Slovenci ne pozabimo, da je le dejanska ljubezen do bližnjega ali krščanska dobrodelnost tista, po kateri nas bo Bog — kakor je sam rekel — spoznal za svoje...

Zadnjič sem pripovedoval le bolj to, kako se tukaj kaže krščanska ljubezen v telesnih delih usmiljenja. Danes naj malo povem, kako se razodeva v duhovnih delih usmiljenja. Vsa krščanska dobrodelnost mora meriti na to, da se pridobi duša tistega, kateremu pomagamo. A tukaj je še prav posebna organizacija, kako naj ljudje, — ne le duhovniki, ampak tudi drugi, lajiki, kakor jih imenujemo z grško besedo, — duše pridobivajo in rešujejo: tako imenovano lajiško apostolstvo. Ta stvar je tudi tukaj v Nemčiji

še bolj nova, se šele zdaj razvija, — in vendar je že močno razvita. Koliko o tem samo pišejo! Ne le po časnikih, kakor je naš »Bogoljub«, ampak cele knjige in precej velike. Zadnjič sem videl v neki knjigi na koncu naštetih kar 60 nemških knjig in knjizic, ki govorijo samo o lajiškem apostolstvu. Seveda je na Nemškem to tudi krvavo potrebno; kajti tu je več ko 100 mest, ki ima vsako nad 100.000 prebivalcev. (Seveda niso vsa katoliška, pač pa so po vseh katoličani.) Na Slovenskem še enega takega nimamo. In hvala Bogu, da ga nimamo; kajti po velikih mestih je nagromadene na kupu sila nevere in nesnage. V teh velikih mestih ohraniti vero in poštenje, to je težka naloga nemških katoličanov, ki je sami duhovniki nikakor ne zmorejo. Zato jim morajo priskočiti na pomoč lajiki, svetni ljudje. In hvala Bogu, dobi se veliko plemenitih duš, ki se bolj ali manj žrtvujejo gojitvi verskega življenja in rešitvi duš. Večina to opravlja poleg svojih stanovskih dolžnosti kot postransko opravilo, nekateri pa — večinoma ženske — so si izbrali to za svoj poklic, samo za to in tudi od tega živijo. Torej svetni duhovni pomočniki. Ti duhovni pomočniki ne mašujejo in ne spovedujejo, pač pa pridno obiskujejo bolnike, telesne in še bolj dušne, ter jih vodijo spet v cerkev in k Bogu. To ni lahko delo; so mnogokrat trnjeva pota. Koliko je pri tem treba modrosti in previdnosti, koliko premagovanja in zatajevanja! Da se lajiške osebe za ta poklic usposobijo, prirejajo zanje učne tečaje. Imajo pa tudi že celo posebno šolo (v Freiburgu), ki traja menda dve leti. Po mestih morajo biti za ta namen osebe, ki so že izobražene. Tudi nekatere učiteljice se temu posvetijo. Pred kratkim sem govoril z eno v zavodu, kjer poučuje druga dekleta ali gospodične za to delo. Par dni prej, ko sem šel obiskat naše ljudi v Lotringijo, so pa med mestom Kolinom in Trierjem začele v vlak vstopati gospodične, ki so očitvidno imele nekaj skupnega in se nekam skupaj peljale. »Ali ste učiteljice?« vprašam eno, — »Ne, mi smo oskrbnice (Fürsorgerinen) in se peljemo k poučnemu tečaju.« — Sploh je na Nemškem zavodov, naprav in oseb, ki se pečajo s telesnimi in duhovnimi deli usmiljenja, toliko, da vam tega nakratko nikakor ne morem opisati.

Na Slovenskem vsega tega seveda ni tako treba kakor na Nemškem, ker ni toliko in tako velikih mest in tovarn kakor tukaj. A nepotrebno pa to delo tudi na Slovenskem ni. Ljubljana in druga večja mesta bi lajiških apostolov prav živo potrebovala. Le ne čakati, da bo že toliko in toliko izgubljenega in potem šele reševati! Saj je izgubljenega že dosti! Tistim, kateri bi se hoteli v tem kaj bolj poučiti, rad poskrbim potrebnih knjig. Za po-

deželske kraje za silo zadostuje to, kar sem napisal o apostolskem delu v »Vodilu Marijinih družb«. Ko bi se le tisto vse izpolnjevalo, bilo bi že veliko. In res, naše Marijine družbe, seveda predvsem deklinške, že vršijo nekaj apostolskega dela. Žalibog, da je tudi po Marijinih družbah razmeroma le malo oseb, katere imajo apostolskega duha. Po nekaterih družbah le par oseb, po drugih celo le ena, ki dela namesto sto drugih, katere ne čutijo v sebi prav nobene žilice za apostolsko delo. Pri naših ljudeh vlada le še preveč ta misel: »Za to, da duše rešujejo, so na svetu duhovniki; to ni naša stvar.« — Ta misel je popolnoma napačna! Res so duhovniki za to prvi, so oficirji, — a v kraljestvu božjem mora biti vsak kristjan vojak! Kraljestvo božje razširjevati in duše reševati je poklican vsak kristjan, in vsak bi moral ta poklic vršiti, kolikor ga more!

Nekateri še vedno mislijo, da tako lepo in izvrstno ni nikjer kakor na Slovenskem in da se Slovencem v verskem oziru ni treba od nikogar nič učiti; kar sem na svoja ušesa slišal. Tistim pošiljam danes lepo sliko, — le pogledjte si jo! — take pač še niste videli: cerkev, polno bolnikov! Kaj pa to pomeni? Postelje,

vozički, bolniki na posteljah v cerkvi! — Misijon za bolnike. Kako, kdaj, kje je bilo to? To se je pričelo na Holandskem, začelo pa posnemati tudi že na Nemškem in se širi jako. Bolnike iz cele župnije ali okolice pripeljejo do cerkve na avtomobilih, in jih znosijo v cerkev. Vmes so tudi taki, ki še v svojem življenju nikoli niso videli cerkve, ker so od rojstva na posteljo priklenjeni. Misijon traja tri dni. Vsak dan posebej jih morajo pripeljati in odpeljati, morebiti še dvakrat, dopoldne in popoldne. Lastniki avtomobilov dajo vozila zastoj, dobre osebe — svetni duhovni pomočniki — se ponudijo, da bolnike prenašajo in jim strežejo, en katoliški zdravnik je vedno pri njih, duhovniki jim pridigajo, moljijo in jih blagoslavlajo. Cela knjiga je o tem napisana. To sliko mi je dal župnik dotične župnije v mestu Nymwegen sam, v čigar cerkvi se je vršil ta čudni, nenavadni misijon. Pravi, da ga bo imel vsako leto! Kaj takega zmore le prava krščanska ljubezen.

Kajne, kaj si izmislijo! Ljubezen je res iznajdljiva in preмага vse težave. Ali vidite, da je po svetu še mnogo lepega, česar mi še ne poznamo, ter da je prav, če tuji svet opazujemo in kar ima dobrega, s tem domačo zemljo bogatimo! ...

Iz dežele novih katakomb.

Preganjanje katoličanov v Mehiki pod vlado, ki jo vodi znani Plutarco Elías Calles, gre v grozote. Spominja že na strašne čase in na krutosti, ki jih ima na vesti Robespierre, Bela Kun, da celo na preganjanje kristjanov v prvih stoletjih krščanstva. Od 31. julija 1926 dalje traja mučeništvo katoličanov in duhovščine v tej nesrečni deželi. Kulturnobojne postave se vrste druga za drugo; cerkveno imetje je zaplenjeno, redovne družbe razpuščene, čez 2500 katoliških zavodov je podržavljenih, versko poučevanje v šolah onemogočeno, svetišča so pod svetno stražo, vsako poročanje o političnih dogodkih in vsak ugovor v katoliških časopisih je zabranjen in prepovedan. Postava narekuje kazni celo za to, če bi kdo imel duhovsko obleko ali nosil kakšne verske znake. Ves katoliški svet se zgraža nad barbarskim početjem framazonstva v Mehiki. Toda zaslepljenost krutovlade menda še ni dosegla vrhunca.

Kam zavede strast in zaslepljenost, dokazujejo številni žalostni dogodki. V mestu Hormofilla je zbolela za smrt mati generala Edvardo Garcia. Ta general je

bil poveljnik čet, ki so se bojevale proti Indijancem, kateri niso bili zadovoljni z strahovlado predsednika, bivšega žida Calles-a. Umirajoča je prosila svojega sina, naj ji pokliče spovednika. General Garcia je urno ustregel ljubljeno materi ter hitel brez odloga na stanovanje župnika Portela proseč ga, naj bi podelil materi sv. zakramente. Duhovnik ga opozori, da mu sedaj obstoječa državna postava prepoveduje izvrševati duhovsko službo. General odgovori, da prevzame sam vso odgovornost za ta korak. Župnik se brž odpravi k materi generalovi, ki je par minut po prejemu sv. zakramentov umrla.

In posledica? Predsednik Calles je generala odstavil od službe, češ, da je z osebnim posredovanjem kruto kršil obstoječe državne zakone.

Ko beremo o preganjanju katoličanov v Mehiki, prihajajo nehote na misel strahotni časi, ko je na Angleškem vladala kraljica Elizabeta. Takrat je bil duhovnik, ki je spovedoval, na smrt obsojen; izdan je bil odlok, ki je zapovedoval, da morajo katoliški duhovniki zapustiti Angleško. Tekom 20 let svoje vlade je velela Elizabeta



Cima da Conegliano.

Paris, Louvre.

Kraljica zemlje in neba ...

umoriti 142 duhovnikov, 90 jih je umrlo vsled bede v ječah, 105 jih je bilo pregnanih. Kar vse počenja sedaj framason Calles v Mehiki, je tudi vnebovpijoče. Skof Zárate v Huejutla je pisal svojim vernikom: »Pripravimo se vsi na življenje v katakombah, na življenje polno žrtev in odpovedi!« Katoličani v Mehiki se izkazujejo povsod kot pravi mučenci za vero. Londonski list »Universe« (7., 1., l. 1927.) piše: Duhovnik sporoča iz Mehike to-le: Namesto cerkva, ki so zaplenjene ali zaprte, vpeljujemo sedaj »evharistične postaje« po zasebnih hišah. Na takih postajah pride k sv. obhajilu vsak dan od

se navzoči porazdele po vseh sobah v hiši. Najsvetejše spravim pod rjavo civilno obleko na prsih, grem ven in si prižgem smotéico. Stražnikom grem sam nasproti. Nagovore me in pravijo, da mora biti neke v hiši neki duhovnik, kj tu opravlja službo božjo. Ko sem ugovarjal proti nepoklicanemu vstopu, mi pokažejo pisмени ukaz in mi vele, da jih spremim. Prejskali so vso hišo, toda duhovnika seveda niso našli. Previdno so se nato postavili pri vhodu in čakali, dočim sem se jaz mirno odstranil. Ze 20 dni imajo povelje, da me zapro. Molite zame!« — Zadnji čas so došla poročila, da je Elija (Calles) postal



Misijon za bolnike v mestu Nijmegen na Holandskem.

200 do 300 oseb k sv. obhajilu. Spovedujem vsako sredo, četrtek in soboto popoldne. Krščujem, delim zakramente umirajočim, pripravljam ženine in neveste na zakon, a vse le na skrivnem in na tihem. Verniki prihajajo venomer k meni na posvet in da iščejo tolažbe. Spovedoval sem celo v ječah, kjer je toliko ljudi radi zvestobe do katoliške vere zaprtih. V malem prostoru sem našel 80 oseb; radi tesnobe so morali stati noč in dan; v strašnem smradu zdihujejo. Dvakrat je bila že preiskava v hiši, kjer sem ravno vernike obhajal. Enkrat je bilo zjutraj po 6. uri, ko je bilo vprav končano sveto opravilo. Vsa zasopljena prihiti služkinja v sobo z vzklikom »Los técnicos!« (Stražniki.) Mirno ukažem, naj

že nekoliko bolj pohleven in da duhovnikom po zasebnih stanovanjih ni več prepovedano maševati. Če je res, dvomimo.

Mehikanski general Lavaega je zasledoval v El Salto neko mladenko ter ukazal svojim vojakom, naj jo s silo privedejo. Gospodična je zbežala v župnišče ter prosila župnika Manuela Lopez-a, naj jo ščiti in reši. Župnik se vstopi pred vojake in jih ne pusti v župnišče. Neki narednik se odstrani in hiti, da dobi od generala nadaljnja navodila. Lavaega zapove, naj župnika takoj primejo in ustrelé. Vojaki peljejo duhovnika kakih 14 km proč in ga ustrelé. Ko sta se zastopnika dotičnega kraja pritožila, jima general hladno odgovori, da bo dal na vsakega streljati, kdor bi se drznil njemu ali njegovemu ravnanju



Šmarnični oltarji v župniji sv. Petra v Ljubljani.

Zgoraj: 1. Šmartno (sl. Ant. Koželj). 2. Sv. Kristof (H. Vurnik). 3. Stepanja vas (Jebačin). Spodaj: 4. Tomačevo (Jebačin). 5. Župna cerkev sv. Petra (Wolf-Jebačin). 6. Bizovik (Jebačin).

ugovarjati. — Tako brezvladje in teptanje postav in poštenosti je možno samo v deželi, kakor je Mehika.

V deželi mučencev, v preganjani Mehiki, so se zadnji čas proslavili občudovanja vredni junaki. Med žrtvami se pogosto nahajajo tudi idealni mladi ljudje, ki

za ves svet ne marajo žrtvovati svojega najdražjega bisera, — svoje močno verujoče duše za skopo odmerjene dneve umrllivega življenja.

Vatikansko glasilo »Osservatore Romano« je objavilo to-le:

Letos, 3. januarja, se je Gospodu da-



B. Plockhorst.

Kraljica maja.

rovalo šest oseb, med njimi trije mladi kristjani, napolnjeni s čudovito srčnostjo: Jožef Valencia Gallardo, Salvator Vargas in Nikolaj Navarro.

Da vredno sprejmejo mučeniško krono od svojega Kralja, so se pripravili nadvse skrbno. Okrepčali so se z angelskim kruhom, ki je kruh močnih; pričakovali so poveličanja svojih duš z dolgim postom, za svoje napake so zadostili s trdo pokoro.

Kako ganljivo so se poslovili od svojih!

Prvega je oče blagoslovil in blagroval njegovo srečo. Težko pa se je ločila od odhajajočega moža žena, ki je solzna kazala soprogu mladega sina, a zavrnil jo je: Če bi imel deset sinov, bi vse zapustil brez pomisleka zaradi Boga.

Drugi je s svojim mučeništvom osrečil sedemdesetletno mater. Prosila je krvnike, naj bi ji vrnili mrtvega sina. Niso je uslišali, vendar ji ni bilo hudo zaradi tega. Rekla je: »Njegovo telo je sedaj brez cene; da sem le dušo danes zjutraj izročila Srcu Jezusovemu.« Brez dvoma je božje Srce z radostjo sprejelo dušo junaškega otroka, ki je klical umirajoč: »Vse za Boga in njegovo slavo!«

Tretji je bil živo podoben svetemu Alojziju vsled svoje čistosti in ljubeznivosti. Materi je rekel: »Rad umrjem, zakaj dobro vem, da hoče ljubi Bog krvavih žrtev za rešitev domovine.« Starši pa so mu dali naročilo na pot v hišo večnosti: »Sin, kmalu boš v raj; moli za svoje starše in za svoje brate, da bodo mogli slediti tvojemu zgledu!«

Privedli so jih na morišče in hudo mučili, a mladeniči so vzklikali z zadnjimi

močmi, stanovitni do konca: »Naj živi Kristus-Kralj!« Posebno neustrašeno se je vedel Valencia Gallardo, ki je neprestano bodril vse, ki so bili z njim vred mučeni, naj ostanejo pogumni in veseli, ker odhajajo proti večni domovini. Vpil je na ves glas: »Jezus in Marija!«, dokler mu ni rabelj izrezal jezika! Nikolaj Navarro pa je zapretil preganjalcem: »Umrjem za Jezusa Kristusa, ki pa ne umrje!«

Veličasten — kakor zmagoslaven sprevod — je bil njihov pogreb. Narod se je zbral od vseh strani in v goreči molitvi spremljal njihove krste. Nastopili so moške in z glasno besedo slavili mučelnike ter vzpodbujali množice, naj vztrajno posnemajo te velike zglednike!

Vidite, kako silno vero so imeli! In naša vera? Ali se veseli vsaj kakega majhnega trpljenja, neznatne žrtve?

Borba traja zdaj že devet mesecev. Preteklo je torej že mnogo mučeniške krvi. Dušni pastirji so razkropljeni, prepodeni ali ječe v temnicah; samostani so zapuščeni; redovniki izvršujejo svoje apostolsko delo na skrivnem in preoblečeni. Katoliških šol in zavodov ni več. Ljudstvo žaluje... Ali bo Cerkev zmagala? Brez dvoma. Ne s človeško silo, kajti Cerkev je revna, brez brambe. Toda vera živi v srcih mehiškega naroda, kamor državna sila ne more seči. Sedanji nasilneži so pokazali, da niso v stanu rešiti socialnih potreb, ki zahtevajo, da se vpelje red v mestu in na deželi. Oči vseh se bodo končno obrnile na Cerkev, ki bo izšla kot rešiteljica. Prej bo umrl zadnji Mehikanec, preden bo uničena Cerkev.

NAŠI VZORI

Demšarjeva mama.

Dr. C. Potočnik.

Ne vem, zakaj je vse tako naneslo, da je ta spominski list po † Demšarjevi mami iz Sestranske vasi pri Trati objavljen šele v majniški in junijevi številki, ko je vendar umrla že 22. januarja t. l. Menda zato, ker je leto za letom z vso svojo družino tako vneto častila majniško Kraljico in leto za letom vcepljala svojim otrokom gorečo ljubezen do presvetega Srca Jezusovega — ta vzorna krščanska mati.

Ali ste že brali kdaj besedo poganškega učitelja Libanija, ki jo je izrekel o Krizostomovi materi Antuzi? Od blizu je gledal njeno življenje, njene trude in napore in potem vzkliknil: »Kakšne matere imajo kristjani!« Vedno v skrbi za svojega otroka, vedno pri delu in v molitvi, vsa je živela zato, da bi njen otrok bil o t r o k b o ž j i.

In takih biserov med krščanskimi materami je bilo v vseh časih; to so vse tiste

matere, ki so črpale in še črpajo svojo moč iz nauk krščanske vere. Tudi med nami bijejo ta mučeniška srca, med nami hodijo vse tihe in skromne in nihče drug ne ve, kaj pomenijo za družino, za svet in za Cerkev božjo kot tisti, ki jih s svojo milostjo podpira, da na poti ne

leti pisala svojemu otroku: »Tudi življenje gledati v pravi luči je modrost. Treba je pomagati bližnjemu z nauki in z dejanji, to šele pripelje do svetosti. In postati enkrat svetnik, to je naš vseh glavnih namen.« Tako je učila otroke in tako je živela sama.



Ingres.

Paris, Louvre.

Naša ljuba Gospa presv. zakramenta, prosi za nas!

omagajo. Ko je ni več med živimi take močne žene, se šele zavemo, da smo izgubili nekaj velikega, da je ugasnila tista svetla luč, ob kateri so se nezavestno ogrevali drugi šibkejši.

Taka tiha vzorna krščanska mati, ki je tako globoko razumela, kaj je pravi materinski poklic, je bila rajna Jelica Demšar. Takole je že pred

Njena otroška leta so tekla v brezskrbnem in na zunaj bogatem svetu. Rojena je bila namreč 28. apr. 1878 na Vidmu v Poljanah nad Škofjo Loko, kjer ji ni bilo treba trpeti nobenega pomanjkanja. Saj so povsod poznali njene starše kot premožne ljudi. Njen oče je bil tudi sicer zelo vpliven mož, pri njem so se shajali odlični izobraženci, ki so vsi spoštovali gospo-

darja na Vidmu. Mati pa je bila bolj tiha skromna, njena glavna naloga je bila ta, da bo dobro vzgojila svoje otroke. »Da bodo le moji otroci poštene, verni, pobožni,« je večkrat govorila, »drugo bo že kako šlo.« In Jelica si je dobro vtisnila v spomin besede in zgled skrbne matere.

Ko je nekoliko zrastle, je začela hoditi z drugimi otroki vred najprej v domačo poljansko šolo, potem pa so jo starši poslali v Skofjo Loko v notranjo uršulinsko šolo. Oče je imel z njo velike načrte. Hotel je, da bi se dobro naučila tujih jezikov in izvežbala v trgovskem poslovanju. Zato jo je iz Loke poslal v Ljubljano in nazadnje še v Gorico, da bi se naučila nemščine in italijanščine. Skrbel je, da ni prišla v slabo družbo, in ker je vedel, da bodo redovnice za dobro vzgojo najbolje skrbele, je tudi v Ljubljani in Gorici bila gojenka uršulinskega samostana. Učenje ji ni delalo nobenih posebnih težav, ker je bila več kot povprečno nadarjena. Popolnoma je obvladala nemški in italijanski jezik. Pa kar je še vse večjega pomena za življenje: Pri pobožnih redovnicah je dobila pravo krščansko vzgojo, ki se je tako lepo dopolnila z vzgojo v domači hiši. Odlikovala se je zlasti v pobožnosti do sv. Rešnjega Telesa in v otroški ljubezni do Matere božje. Ko je eden izmed njenih sinov pozneje stopil v Marijino družbo v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu, mu je pisala lepo pismo, ki iz njega veje vsa topla ljubezen do Preblažene. Med drugim spomni: »Vedi, da je bila tvoja mamica že z 12 leti Marijina hčerka in pod njeno zaščito vedno varna in srečna.« Njen značaj je v otroških letih nekoliko kazila trmoglavost, ki se je pa pozneje razvila v pravo odločnost, kar ji je pri vzgoji otrok veliko koristilo. O njeni mladosti piše njena posebno zaupna prijateljica: »Pri vsej ljubeznivosti in pri vsem obzirnem obče- vanju je že takrat kazala neko odločnost, ki jo je ohranila tudi pozneje.«

Ko je tako hodila iz samostana v sa- mostan in od blizu videla tiho srečo re- dovniškega življenja, je razumljivo, da je tudi sama večkrat mislila na to, da bi se kot redovnica Bogu popolnoma posvetila. Tudi samostanske predstojnice bi jo bile prav rade pridržale, a Previdnost božja ji je pokazala drugo pot. Tako se mi zdi, da



† Jelica Demšar.

je bilo z njo kot z materjo sv. Terezije Deteta Jezusa. Tudi ta je mislila postati redovnica, usmiljena sestra. A samostan- ska predstojnica ji je odvrnila: »Tu ne boste našli pravega poklica. Bog vas hoče imeti drugod.« Obema je Bog odločil ma- terinski poklic, in obe sta živeli in delali in trpeli za Boga in za svoje otroke in prav na ta način izpolnili Go- spodovo voljo. (Konec prih.)

LISTEK.

Od satana k Bogu.

Adolf Retté. — A. Kopitar. (Dalje.)

Vprav v tej dobi sem začel Boga prositi v vsaki okolnosti, kadar so me potrle dušne bridkosti ali gmotne skrbi. Pokleknil sem in izmolil tole molitvico: Ker si moj Bog, pridi mi na pomoč! V Tebe zaupam.

Lahko rečem, da sem bil vselej uslišan, čeprav ne vedno tako, kakor sem pričakoval, vendar pa vsekdar v svojo največjo blaginjo.

Ves iz sebe bi bil moral biti od zahvalnih spevov! Toda poglejte izprijeno naravo napol

izpreobrnjenca: Ko sem se v naglici zahvalil, sem le mislil, kako bi se naslajal s pravkar mi izkazano dobroto. Vest mi je očitala in me skušala navrniti na božjo misel, a sem odgovarjal: Kesneje! Pozneje! Imam še čas!...

Gospod, naveličan moje nehvaležnosti, si me moral z najhujšo bolestjo zlomiti, da sem spoznal, kako neizmerno sem Ti dolžan!

Prav tako sem se še vedno upiral živi želji, naj proučim in živim po katoliški veri, ki sem jo spoznal kot edino pravo. Zaman sem se oziral na katoliško Cerkev s silnim hrepenenjem, da bi vanjo stopil, odločiti se nisem mogel.

Isti prazni ugovori, ki sem jih v prejšnjem poglavju omenil, so se mi neprestano upirali. Ojačili so jih varavi sklepi, ki so bili že stokrat preleti in bi bilo dolgočasno, če bi jih navajal. Le enega naj omenim, ker me je zasledoval skoro do zadnje minute, dokler ni zmagala milost. Evo ga: Če postanem veren katoličan, prodam svojo neodvisnost. Saj se poznam: kakor hitro se bom odločil, grem, ker nisem polovičar, prav do dna. Kot častno dolžnost bom smatral, da v vsem ugodim cerkvenim predpisom. In bolelo me bo, ako katerega ne izvršim. Najbrž bom torej v slabšem stanju nego je to — sicer malo razveseljivo — v katerem se borim... Ostanem torej prost!

Klavrna prostost! Moral sem spoznati, da je le tisti neodvisen, kdor z veseljem nosi sladki jarem božji. Kdor ni v Bogu in v katoliški Cerkvi, je samo jetnik, ki ga zmota in strasti strašno ovirajo.

Ker sem tako okolišil, me je naposled prevzela globoka otožnost, kar pri tej slabi volji ni nič čudnega. Duša mi je bila bolna in nisem storil, kar bi bilo treba, da bi mi ozdravela. V sebi sem zdravega dečka navezal na mrzličnega starca: porajajočega se kristjana na umirajočega pogana. In naravno je slednji okužil prvega. Skratka: nobeno nekdanje razvedrilo me ni več mikalo. Neka žalost mi je vedno stiskala potrto srce. Tedaj mi je prišla misel na samoumor, ki me je morala tako grozno mučiti prav do odločilnega boja, iz katerega je izšlo izpreobrnjenje. In odtod so izvirale turobne pesmi, ki so izražale obup moje duše. Naj navedem nekaj odlomkov. Jasno je, da tega ne storim iz pisateljske ničemurnosti. Ker sem bil pesnik, se mi je bolelost povsem naravno izražala v verzih. Naslednji so značilni, zato jih navajam.

Potr, ker se mi niti v gozdu ni več posrečilo pozabiti na svoje bridkosti, sem rekel:

Zelene veje prej so božale mi glavo,
z roko sem krilil v srobotje, ki je šumelo;
in ker sem pesnik bil, zahajal sem v goščavo,
kjer muza hodi, in oko mi je žarelo...

In ta življenski zubelj, ah, ugaša v meni,
trepečem kakor topol, ki jo črv drobi,
da komaj še šepeče v tožbi pridrušeni;
in julijsko me solnce več ne razžari,
Kakor lišaj zajeda se v trhlene skorje,
tako gre tiha bol v srcé mi in ga porje...

Potem, ker mi je otožnost narastla, kadar je zavel tisti sever, ki ob dnevih enakonočja buči po šumah, sem vzkliknil:

Oj veter neugnani, prek dobrav zavej
in vetrnic natrgaj, daleč jih razkropi!
Polomi divjo šumo in nastelji vej
na pot zavito, kamor nihče več ne stopi.

Zagrabi in razlomi kot slabotno bilko
i moj napuh i moje nade!
In če kot ljubav, pesem, veda se prikrade,
izženi mi prevaro, krilato slepilko!

Otožen sem, ko deblo hrastovo, ki gine
pod bršljanovimi objemi;
in ko na nebu žarek slednji mine,
ah, krvavi kot mrak srcé mi...

Končno, ker me je smrt nadlegovala in mi čedalje bolj silila v misli, sem jo nagovoril in vzkliknil:

... O smrt, le čast ti bodi!
Iz čaše tvojih ust lepoto jaz sem pil;
in ker lečilo si pri vsaki nam nezgodi,
na konec tvoje večnosti ti bom sledil...
Zvečer, ko bodo mile sape spet zavele,
poberi v lozi me, ki me je navdehnila;
otožne breze nad glavó mi bodo pele;
z obema sežem v tvojo roko, o premila!
Zame si snameš krono in koprene svoje,
najglobljih mi poljubov dala boš preveč
in na oledenelo ti naročje pohiteč
odidem radostno v noči meglene tvoje...

Ta pesem o smrti je vrh tega na kratko povzela moje prevare in celo moje dvome, kajti razen zabavljice na poganstvo in zabavljice na vedo, je imela še dve kritiki, o katerih sem podvomil o moči svete Evharistije. Ni mi treba reči, da jih obsojam in da jih izbrišem iz knjige.

Kakor vidite, sem zagazil v najbolj črni obup. Med tem so me v marcu 1906, vsakdanje življenske potrebščine prisilile, da sem se za nekaj časa nastanil v Parizu.

Od te dobe dalje so si dogodki naglo sledili do tistega blaženega dne, ko je sveta Devica mojo dušo vzela v svoje usmiljene roke in jo vso drhtečo od bolesti podarila ljubemu Bogu.

DRUŽBENI MÄR GLASNIK

Glejte, pravi Marijin otrok!

Dr. Alojzij Merhar.

»Kot hod deklet s planine«. Nikoli nismo rekli, da ni čistost in nedolžnost izmed lepih čednosti najlepša čednost; seveda mora biti notranja, ne vnanja; ne obstoja v vnanji pravilnosti, v narejeni in bahavi »nedotaknjenosti«; marveč v notranji močni čisti volji, ki je nedotaknjena od poželjivosti in zgrešene nizke sanjavosti. Tako čistost in nedolžnost hvali večna Modrost: »O kako lep je čist rod v svetlobi svoje čednosti! Nesmrten je njegov spomin; zakaj on je v časteh pri Bogu in pri ljudeh!« (Modr 4, 1) Taka čistost prešinja vse naše življenje, sije iz oči, ki so mirne in jasne, da se moreš počiti v njih; niso begajoče in nemirne od podzemeljskih plamenov. Taka nedolžnost se razodeva v glasu in v trdnem in varnem hodu »kot hod deklet s planine«. »Vendar čistost brez dobrih del ni velika,« piše sv. Gregorij Veliki (13. homolija o evangelijih). Čistost sicer živi iz vere in nosi v svojem srcu upanje, da bo kdaj slišala Jagnjetovo skrivnostno pesem, ali hoditi mora po poti ljubezni.

»Poplavljeni so potrebnejši«. Poleg drugega dobrega je imel prejšnji dolgotletni urednik »Bogoljuba« zlasti to, da je bil dobrodelnega duha in peresa in je še. Le škoda, da ni našel več odmeva v krogu Marijinih družb, kako uspešnejše in enotnejše bi bilo naše apostolsko delo in poslanstvo. Ali tudi sedaj moramo najti potov in sredstev, da bomo mogli delati dobra dela krščanske ljubezni. Ni treba, da smo bogati, da moremo komu storiti dobro, samo da imamo dobro srce. »Oprostite« — piše članica M. D. — »naročila sem knjigo o Mariji, in že sem hotela zanj poslati naročnino, a sedaj sem naletela na zelo ubogo družino; poplavljeni so potrebnejši, dala sem prihranke njim, drugič bom spet mislila na svojo knjigo.« To je pobožno srce, pa tudi praktična ljubezen! In katerega dela je bila Marija bolj vesela? Povodenj je pa dvojna in poplavljeni so dvojni. Povodenj, ki poplavlja naša dušna polja, pogostokrat ne vidimo. Kino, moda, slabo časopisje, ali kakorkoli

se imenuje ta povodenj. A o tem več ob boljši priliki.

»To pismo mora brati sveti oče.« Pred dobrimi tridesetimi leti je kapucinski pater v Altöttingenu na Bavarskem ustanovil serafsko delo, da bi zaježil dušno povodenj zlasti pred ogroženim mladim rodом. Tisoče in tisoče mladih ljudi je rešila ta naprava. Ustanovitelj izdaja tudi mesečnik z imenom »Serafski otroški prijatelj«. V tem listu je 1903 poročal o redki miloščini in nagradi zanjo. »Preprosta dekla mi je pred nekaj dnevi pisala pismo —, najlepše, ki sem je kdaj prejel v življenju. V prvem delu pisma se z veselim srcem zahvaljuje za milost opravljenih duhovnih vaj. V drugem delu pove, da je priložena vsota njena letna plača, ki jo daje pol za ubogo deco Serafske ljubezni, pol za Petrov novčič svetemu očetu v Rim. Zraven dostavlja, da misli, da bo miloščina za uboge tudi zanjo poseben blagoslov, ker se je drži marsikatera znojna kapljica. Ni me sram, je zapisal urednik, da priznam; Solze so mi stopile v oči in prve moje besede so bile: To pismo mora brati sveti oče. Pismo z denarjem sem poslal meni znanemu komorniku v Vatikanu s prošnjo, da naj oboje izroči papežu. Čez nekaj tednov dobim droben zavitek, ki je obsegal pismo in darilo svetega očeta. Pismo je povedalo, da je bil sveti oče ganjen, ko je čul o pismu in daru preproste dekcle. Darilo pa je bilo pisalo in pero, ki ga je doslej rabil sveti oče in ga zdaj z blagoslovom vred izroča dobremu dekletu. »To je darilo,« je zapisal papežev komornik, »za katero bi morali pridno dekcle stotisoči katoličanov zavidati.« Držalo je bilo iz slonove kosti, peresu pa se je poznalo, da ga je papež že dalj časa rabil in kdo ve kakšna važna pisma za svet in Cerkev je z njim podpisal. Morete si misliti, s kakšnim veseljem je sprejela dekla ta dragocen dar.«

»To ste meni storili.« Dovolj, da je eno dobro srce prejelo tako pohvalo in ena dobra roka tako nagrado, dovolj nam to spričuje, da pred nebeškim Očetom ni

pozabljeno nobeno dobro delo. Vse je zapisano z zlatim peresom v knjigi življenja. To dekle nam govori, da nihče ni tako ubog, da ne bi mogel na kakšen način skazati ljubezni siroti ali sotrpinu. Težko najdeš med nami kakšno župnijo, kjer ne bi bila pod tem ali onim imenom znana »Karitas« ali krščanska »Dobrodelnost«. Kdo se na pomoč bolj razume nego slabotni ženski svet, ki se pa prav zavoljo svoje dobrodelnosti vselej in povsod izkaže kakor »močni« rod. Gospod Bog je tudi rekel: »... naredimo mu pomočnico« ... in ustvaril je Evo in dal ji je zmožnosti in spretnosti za veliko in važno službo ljubezni. Vendar ne samo ženskih rok in src, zapoved ljubezni se tiče vseh kristjanov.

Iz naše skupnosti.

Na sestanku voditeljev in veroučiteljev srednješolske dijaške mladine dne 7. marca 1927 se je osvetljevalo in poudarjalo, kako da mora biti naš dijak poseben predmet naše pozornosti in dobrodelnosti. Poročilo o vseh naših srednješolskih dijaških kongregacijah prinese mo v eni izmed prihodnjih številok.

Razgovor o vzajemnem delu osrednjega vodstva Marijinih družb za lavantinsko in ljubljansko škofijo se je vršil 28. marca 1927 v Ljubljani.

Posebna okrožnica o enotnem in praktičnem vodstvu Marijinih družb po vsej Sloveniji se bo poslala voditeljem v lavantinski in ljubljanski škofiji.

Prva številka »Voditelja Marijinih družb« za l. 1927. izide, ko bo zanjo — kakor je bilo sklenjeno na sestanku dekanijskih voditeljev — pripravljena potrebna založnina; zakaj račun za lanski letnik v tiskarni še ni poravnán.

Družbenim voditeljem, katerih družbe bodo vplačale letno članarino v skupne namene, bomo »Voditelja« pošiljali brezplačno.

»Pijeva knjižnica«, verskoprosvetna družbena ustanova, prične poslovati okrog binkoštnih praznikov. Prvo de-

»Prosveta in obnova!« kličemo vsepovsod, pokažimo jo v dejanju zlasti nad našim mladim rodóm, v katerem je naša lepša bodočnost. Ali se kdaj dejansko spomnimo zavoda sv. Stanislava v St. Vidu, Marijanišča v Ljubljani, Mladinskega doma na Kodeljevem, Škofijskega društva za sirote, našega svetišča in zavoda Marije Pomočnice k. na Rakovniku? Tu povsod steguje mladi rod roko po naši pomoči. »Resnično, povem vam: kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25, 40.)

Tako bomo Jezusovi učenci in njegovi ljubljenci. Jezusovo življenje in njegova ljubezen bo v nas dalje živela, dalje delala z nami in dalje osrečevala druge.

lo, ki ga založi in izda, je: »Duh otrok božjih — podoba Male Terezije«. Knjižnico bodo podpirale tudi Marijine družbe v lavantinski vladikovini. Tozadevni posvet se bo vršil v aprilu v Mariboru.

»Pijeva knjižnica« bo dejansko posredovala in pomagala našim družbam pri vseh družbenih zadevah, zlasti kar zadene knjige, govore, nastope, igre, deklamacije in podobno.

»Žive podobe za naše odre« in »Družbeni katekizem«, oboje čaka še v tiskarni, ker se še ni oglasilo toliko naročnikov, da bi se tisk izplačal. Potrpite ali pomagajte z naročili!

»Družbene molitve« bodo kmalu pošle. V drugem natisu dodamo še družbena pravila z nekaterimi drugimi molitvami.

Za drugo obletnico (17. maja), odkar je bila Mala Terezija proglašena svetnicam, se je predstojništvo karmelskega samostana v Ljubljani obrnilo z iskreno prošnjo na vse Marijine družbe za radovoljne prispevke pri zgradbi male kapelice v čast sveti Mali Tereziji. Prošnjo priporočamo vsem njenim častilcem in častilkam.

Marijine družbe, ki so poslale letos članarino v naš skupni družbeni sklad:

V marcu:

Mladeniška v Melliki; Dekliška v Planini pri Raketu; Zenska v Komendi; Dekliška v Komendi; Dekliška, Sv. Duh pri Krškem; Dekliška, Zelimlje pri Ljubljani; Dekliška v Gorjah pri Bledu; Dekliška na Vačah pri Litiji; Zenska, Predoslje pri Kranju; Zenska na Ornučah pri Ljubljani; Dekliška v Bohinjski Bistrici; Dekliška v Sorici nad Zelez-

niki; Dekliška v Studencu pri Sevnici; Dekliška v Sent Jerneju na Dolenjskem; Dekliška v Zaplani pri Vrhniki; Dekliška v Smedniku; Dekliška pri Sv. Katarini nad Medvodami; Dekliška v Soteski pri Straži.

Popravek: Namesto »Kongregacija M. P. pri oo. jezuitih« v zadnji številki, naj se glasi: Dekliška kongregacija M. P. na Poljanski cesti v Alojzijevišču.



Po svetci

Nagrobni spomenik † papežu Benediktu XV. delajo v cerkvi sv. Petra. Papež je upodobljen tako, da kleči na blazini in prosi, naj bi se svetovna vojska končala. (Papež Benedikt XV. je umrl l. 1922. Njegov naslednik je sedanji sv. oče Pij XI.)

Graški knezoškoč dr. Leopold Schuster je umrl zvečer pred praznikom sv. Jožefa, star 85 let, v 34. letu škofovanja. Nedavno mu je bil dodeljen vojni vikarij dr. Ferdinand Pavlikovski kot pomožni škof.

Novo cerkev presv. Srca Jezusovega so jeli zidati na Oljski gori blizu tam, kjer je samostan »Pater noster« (»Oče naš«). To novo svetišče bo pravzaprav francoska last. Zaobljubljeno je bilo med svetovno vojsko. — Nadškof v Toulous-u na Francoskem, ki je duša tega podjetja, pa želi, naj bi ves katoliški svet pripomogel, da se delo izvrši.

Revolucija na Kitajskem, ki ima zagovornike in voditelje v ruskih sovjetskih vrstah, je prizadejala katoliškim misijonom na Kitajskem ogromno škodo. Več misijonarjev je bilo umorjenih, mnogo katoličanov ustreljenih, več svetišč porušenih in oropanih. Vojaki, ki nimajo ne reda, ne discipline, so se obnašali kakor besni. Nekatere trume razdivjanih dijakov, ki imajo namen uničiti sploh vsako verstvo, so razbijali tudi poganske templje in malike. Sploh sodijo nekateri, da se bodo Kitajci skušali iznebiti vseh tujcev. Katoličanstvo bo torej navezано zgolj na domače duhovnike. Sreča, da je bilo nedavno posvečeno šest Kitajcev — domačinov za škofo. Kitajska ima 436 milijonov ljudi, t. j. 36 krat toliko kot vsa Jugoslavija. Mesto Peking je poleg Šanghaja največje. Prebivalstvo Šanghaja cenijo na pet in pol milijona, Pekinga pa na štiri milijone. Katoličanov je sedaj nekako dva milijona 250 tisoč. Med njimi deluje 1723 misijonarjev iz Evrope in Amerike, domačinov-duhovnikov je pa že 1178.

Največja božja pot je gotovo Lurd. Število pobožnih romarjev še vedno raste. Lani (1926) je došlo počastit Brezmadežno v Lurd nič manj kot 279.060 oseb, med temi 78.645 iz raznih dežel izven Francije.

Največ redovnikov je na Španskem. V 896 samostanih za moške žive 17.204 redovniki. Število redovnic je pa še večje: redovnice imajo 3594 redovnih zavodov s 45.605 članicami.

Zoper framazonstvo. 2000 visokošolcev je nedavno javno nastopilo zoper framazonstvo v Lisaboni s tem, da je napravilo obhod po mestu. Velikanska množica se jim je pridružila. Odposlanstvo je nato pri predsedniku republike, ki so pri njem bili zbrani vsi ministri, zahtevalo, naj vlada stori vse potrebno, da onemogoči delovanje protidržavnih oseb, zlasti skrivnih framazonskih družb. Predsednik se je zahvalil za domoljubno mišljenje, ki preveva ondotno dijaštvo, ter zagotavljal, da bo ustregel želji odposlanstva. — Da razumemo nastop dijaštva, je treba pripomniti, da so v zadnji revoluciji pred dvema mesecema nameravali framazoni prilastiti si po sili portugalsko vlado, pa se jim je izjalovilo.

Odlikovanje za 46 letno bivanje v jetnišnicah. Nekako nenavadno se čuje ta naslov. Pa ni bil odlikovan kaznjenelec, marveč redovna sestra Marija Perpetua, ki je že dolgo prednica ženske kaznilnice St. Lazaire v Parizu. Pravosodni minister dr. Barthou, ki je sicer izrazil framazon, ji je izročil osebno vpricho odličnih uradnikov veliki križ častne legije. Od leta 1880. naprej je sestra M. Perpetua delovala kot usmiljenka v raznih kaznilnicah in jetnišnicah. Ali ni čudno: francoska vlada odlikuje sestro, članico redovne družbe, ki jo uradna Francija preganja in izganja!

Z Bogom začni vsako delo... Naučni minister v državi Peru opozarja na odlok, izdan meseca aprila lanskega leta. Po tem odloku se mora po vseh šolah in po vseh vzgojnih in učnih zavodih pouk pričeti s kratko molitvijo, ki se je morajo udeležiti vsi učenci in učiteljstvo.

Uspeh. Oster nastop avstrijskih škofov zoper nedostojne plese je učinkoval. Dunajski plesni učitelji so baje sklenili oblikovati moderno plesno proizvajanje tako, da ne bo na njih nič spotekljivega. Povabili so nedavno načelnike raznih oblasti, predvsem kanclerja dr. Seipla, nadškofa in kardinala Piffla in druge merodajne osebe, k poskušnji in proizvajanju, da se o tem prepričajo.

Novo preganjanje na Ruskem. Sovjetska vlada je zopet brezvestno zagospodarila in vrgla v ječo ali pa poslala v pregnanstvo večje število katol. duhovnikov, pa tudi katoliških vernikov. Očita se jim Poljakom prijazno razpoloženje. V Petrogradu so zaprti sledeči duhovniki: Anton Vasilevski, župnik francoske cerkve sv. Katarine; Jan Trviško, župnik poljske cerkve sv. Stanislava; Mečislav Savdionis, kanonik-župnik, Dominik Ivano, tajnik škof. unije; Pavel Homič. Poleg teh je v zaporu tudi 12 frančiškanov in nekaj bogoslovcev. — Kdaj neki bo konec te strašne poskušnje, ki je zadela Rusijo!

Hud udarec za Ogrsko je nenadna smrt najodličnejšega cerkvenega govornika, škofa dr. Otokarja Prohászka. Dne 1. aprila na večer je imel še pridigo v vseučiliški cerkvi v Budimpešti. Govoril je z največjim naporom deset minut, nato pa omahnil. Takojšnja zdravniška pomoč ga ni mogla več rešiti. Preden je postal škof v Stolnem Belgradu, je bil bogoslovni profesor v Granu, kjer je dvignil katoliško življenje do očitvidnega razmaha. Za škofa ga je posvetil papež Pij X.

Vztrajna volja. 3. aprila je prejel mašniško posvečenje v kapeli »Canisianum« v Inomostu klerik iz družbe misijonarjev presvetega Srca Jožef Albert, rojen na Bavarskem. V svetovni vojski je izgubil palec desne roke. Da bi vseeno mogel postati duhovnik, se je odločil za nenavadno operacijo, ki se imenuje z latinsko besedo »transplantatio« — prenos ali presaditev. Prenesli so namreč palec desne noge na roko. Šest tednov je moral junak vztrajati v zviti zvezi noge z roko. Poleg tega so mu morali iz života še izrezati kos mesa, ki so ga potrebovali pri operaciji. Ali posrečilo se je pa le.

Katoličani v Albaniji so dobili sredi marca novega apostolskega delegata v osebi msgr. Janez Krst, della Pietra, ki je rodom Italijan, deluje pa kot jezuit že leta in leta v Skadru. Med vojsko je bil interniran na Moravskem. Sv. oče ga je poklical v Rim, da je tam prejel škofovsko posvečenje. V Albaniji je katoličanov samo 13%; 21% je pravoslavni, drugi so mohamedanci. Vsega prebivalstva je 804.000.

Veliko zaupanje do lurske Marije imata dva slepa človeka: Evgen Levillain in Edmund Germain, ki sta se odločila, da romata peš v Lurd iz mesta Rouena. Pot je dolga 1100 km. Prvi je še mlad; 34 let mu je. Drugi je pa star 64 let. Hodita brez voditelja razen v mestih. Po zvonjenju v cerkvah spoznata, kam se je obrniti, da si izprosita hrane.

2418 mučencev. Kongregacija svetih obredov v Rimu je objavila pismo svetega očeta Pija XI., ki se v njem dovoljuje, da se sme

započeti razprava o svetniškem proglašenju 2418 mučencev, ki so žrtvovali življenje za katoliško vero ob času boksarske vstaje na Kitajskem l. 1900.

Po domovini

Duhovske zadeve. (Lavantinska škofija.) Župnija Marenberg je podeljena gosp. Juliju Vajda, kaplanu pri Sv. Križu na Slatini. Umeščenje 1. maja. — Župnija Sv. Marjeta na Planini je podeljena g. Vladimirju Cepuder, kaplanu v Žetalah. — Prestavljeni so gg.: Andrej Stakne, kaplan, iz Selnice ob Dravi na Prihovo; Ignacij Malej, kaplan, iz Vitanja v Jarenino; Anton Medved, provizor, od Sv. Marjete pri Rimskih toplicah kot kaplan v Selnico ob Dravi; Jakob Bohak, kaplan, iz Jarenine za provizorja k Sv. Marjeti pri Rimskih toplicah.

Ljubljanska škofija. Podeljene so župnije: Polhovgradec Janezu Struklju, župniku v Zgor. Tuhinju; Črni vrh nad Polhovim gradcem Janezu Dovču, žup. upravitelju ondi; Stara Oselica Ivanu Gogala, žup. upravitelju ondi; Preska Valentinu Oblaku, župniku v Kropi; kot ekspozit v Davčo je imenovan Andrej Kopitar, župnik na Bučki; za soupravitelja župnije Sinji vrh je imenovan Lavrencij Kos, žup. upravitelj na Vinici; za kaplana v Kostanjevico je prišel Jožef Koželj, župni upravitelj na Sinjem vrhu. — Med slovenske delavce na Francosko je odšel župnik pogrjski Val. Zupančič.

Novi grobovi. V Št. Vidu nad Ljubljano so na praznik Mar. oznanjenja pokopali Jožefa Prešerna, profesorja v zavodu sv. Stanislava. Truplo pokojnega je blagoslovil v domači kapeli in spremil na pokopališče presvetli knezoškof dr. A. B. Jeglič ob asistenci tovarišev-profesorjev in prefektov ter župniške duhovščine. Pogrebnege spreveda so se udeležili zastopniki šolstva, mnogo bivših gojencev in prijateljev, šolska gimn. mladina in mnogo domačega in tujega občinstva. Pokojni je bil gojencem moder svetovalec in prijatelj, sobratom pa zvest tovariš. Dolgo vrsto let je opravljal ob nedeljah in praznikih službo božjo na Šmarni gori. Zdaj je dokončal romanje in šel po plačilo k nebeški Materi.

V Črni je dne 6. aprila t. l. umrl župnik Jožef Dobrovč. Bil je izredno delaven in vztrajen kot dušni pastir in kot prosvetni in gospodarski organizator. — Bog mu bodi plačnik!

Msgr. L. Budanovjč, dosedanji administrator v Vojvodini, je imenovan naslovnim škofom.

Častno diplomo je poslala papeška visoka glasbena šola v Rimu našem prvemu skladatelju konz. svetniku P. Hugolinu Sattnerju v Ljubljani v znak priznanja za odlične uspehe na glasbenem polju.

Tri reči. Komur je vera in versko življenje prva naloga in obveznost, kdor ljubi ožjo in širšo domovino, kdor ceni in spoštuje skupnega vladarja — ta je naš. To misel je naglašal slavnostni govornik na orlovski akademiji v Ljubljani dne 3. aprila. Ali ni to lep program? Naj ga skušajo uveljaviti tudi vsi, ki niso v vrstah orlovstva, pa bodo našli!

V propast gredo dostikrat dekleta, ki nimajo zagotovljene poštene službe, pa silijo v mesto tjavendan, češ, se bo že kaj dobilo. V svoji neizkušeni in lahkomišljenosti se najbrž še ne zavedajo ne, v kakšne zanke se utegnejo zaplesti. Kolikokrat beremo svarila po dobrih časopisih, a kakor videti — ne pomaga dosti. Dne 5. aprila je policija v Ljubljani zajela petero takih nesrečnih deklet, ki so se pogreznile najnižje. Dve mladenki sta prišli šele par dni poprej v Ljubljano, pa sta postali žrtev brezvestnih oseb. Vseh pet deklet so oddali v deželno bolnišnico. — Dostikrat se zgodi, da so se ujela dekleta na oglase in vabila v slabih časopisih, ki obetajo ugodne službe. Ne čitati takih stvari, še manj pa verjeti! Nikar ne hodite na negotovo v svet!

Za naše izseljence v Franciji nabira Prosvetna zveza v Ljubljani dobre knjige, ki bi jih rada poslala slovenskim delavcem v Lotaringijo, kjer pastiruje g. Val. Zupančič, bivši župnik pograbski. Primerne knjige, pesmi v notah, pesmarice v ta namen sprejema »Prosvetna zveza« v Ljubljani, Miklošičeva c. 7.

Novomašniki. Zakrament sv. mašniškega posvečenja bodo leto šele prejeli sledeči bogoslovci ljubljanske škofije: Bergant Janez iz Komende, Jerina Ciril z Vrhnik, Mali Gregorij s Sela pri Kamniku, Mozetič Frančišek iz Ljubljane, Rozman Jožef iz Mirnepeči, — vsi v petem letniku. Iz IV. letnika pa: Froelih Frančišek iz Sorice, Hladnik Janez iz Rovt, Hren Anton z Vrhnik, Kambič Alojzij iz Semiča, Miklavčič Anton s Krke, Zakrajšek Viktor iz Trebnjega. — Prvi višji red so prejeli že na belo nedeljo, drugi višji red (diakonot) se jim bo podelil kvaterno soboto po binkoštih, mašništvo (prezbiterat) pa na praznik sv. Petra in Pavla.

Romanje na Trsat. Slovencem je med drugimi zelo priljubljeno romanje k Materi božji na Trsat. Na prijaznem hribčku je hkrati lep razgled na sinje Jadransko morje. Tam stoji mogočna cerkev, ki dan za dnem, leto za leto sprejema v svoje prostore romarje, iščoče pomoči in tolažbe pri Materi božji. Letos bo skupno romanje na Trsat dne 23. julija. Vozil

bo poseben vlak iz Maribora in Ljubljane ter bodo romarji lahko vstopali na vseh postajah. Vožnja bo polovična. Priglase sprejema Sveta vojska v Ljubljani, Poljanski nasip 10.

Romanje k Sv. Emi na Koroškem je napovedano tudi letos, in sicer v dneh od 11. do 13. maja. Udeležujejo se ga po večini možakarji iz Poljanske doline (nad Škofjo Loko) in iz okoliških župnij.

Nesrečna tujina. Izseljeniški dušni pastir g. Gornik, ki je bival nad eno leto med slovenskimi delavci na Francoskem, je dosegel, da se je cerkveno poročilo 40 neporočenih parov, ki so že skupaj živeli. Krstil je 15 takih otrok slovenskih staršev, ki so bili v starosti do štirih let. To pove dovolj glasno, kako potrebno je, da imajo izseljenci domače, slovenske duhovnike. Žal, da se čuti pomanjkanje duhovnikov že v domovini.

Dopisi

Mirna pri Trebnjem. Dne 20. februarja se je v 71. letu starosti poslovila od sveta Marija Rugelj, vzorna članica dekliške Marijine družbe na Mirni. Bila je več let družbena prednica. Kadar je šlo za prospeh družbe in čast Marijino, ni štedila svojih zmožnosti in moči. Ko se je ustanovljala dekliška Marijina družba, je sama neumorno zbirala članice in se skrbno zanimala za vse, tudi težje družbene zadeve. L. 1904. je bilo treba oskrbeti Marijini družbi in katoliškemu izobraževalnemu društvu zastavi. Pokojna je bila prva, ki se je ponudila, da zbere prispevke. Potrkala je na sleherna hišna vrata in prosila pri ljudeh pomoči. Marsikatera grenka beseda ji je bila v plačilo; a ni klonila, marveč je s svojo vztrajnostjo omogočila nabavo obeh zastav. Skrbela je za lepoto župnijske cerkve, posebno za lepšanje glavnega oltarja. Skromna v svojem mišljenju, je bila neustrašena, kadar je bilo treba premagati težave v službi Marijini. Svojo moč je črpala pri vsakdanji sveti maši in še posebej v vsakdanjem sv. obhajilu. Več let je tudi bila skrbna prednica III. reda sv. Frančiška. — Bog je svojo in Marijino zvesto služabnico proti koncu življenja preizkusil v ognju trpljenja, da bi tako očiščena po smrti čimprej bila deželna večne blaženosti. Prizadeta vsled mrtvouda je več let vdano prenašala nemalo trpljenje. Slovesen pogreb je pričal, kako cenijo tudi navadni ljudje mesebične in junaške duše, kot je bila Marija Rugelj. Naj bi njen lepi zgled ne zatnil v našem spominu. Bog pa, ki vsakega po njegovi pravi vrednosti sodi, naj ji bo bogat plačnik!

Zagorje ob Savi. Naša Marijina družba je praznovala 25 letnico. Povabljene so bile vse bližnje družbe. Pri dopoldanski službi božji se je posvetila naša družba presv. Srcu Jezusovemu. Popoldne je bilo na novo sprejetih 14 članic. Vseh nas je 54. Po končani cerkveni slovesnosti smo vprizorile v Združni dvorani igro »Glas vesti«. Shode imamo redno vsak mesec. Prav pridno smo se jih udeleževale. Za krščansko časopisje je družba agitirala od hiše do hiše, obenem pa je zbrala tudi za kip presv. Srca Jezusovega, ki je bil blagoslovljen meseca oktobra. Praznik Brezmadežne smo proslavile skupno z žensko Marijino družbo, ki je bila šele letos ustanovljena. Upamo, da bo mnogo pomagala k večjemu napredku naše družbe.

Šmihel pri Novem mestu. Skromnost in ponižnost sta lepi kreposti; toda če dvignemo s temi vrsticami vnemo tudi drugod, naj bo dovoljeno, da se vsaj malo pohvalimo. Naša dekliška Marijina družba se pridno giblje. 19. dec. l. l. smo v proslavo Brezmadežni imele lepo prireditve: Devet deklet je deklamiralo S. Sardenkove pesmi: »Materi Mariji«. Vsaka deklamatorica je poklonila Brezmadežni belo lilijo, da je bil ob sklepu ves Marijin kip okrašen. Ta nastop je napravil najlepši vtis na vse navzoče; v naših srcih je nanovo vzplamtela ljubezen do nebeške Matere. — Za razširjenje dobrih, verskih časopisov in odpravo slabih so hodile članice po dve in dve po vsi župniji od hiše do hiše ter nago-

varjale ljudi, naj povsod naročile krščanske časopise. Pridobile smo 54 novih naročnikov za »Domoljub«, 30 za »Bogoljub« in nekaj za »Glasnik presv. Srca«. (To je res apostolsko delo. Hvala Vam in Bog plačaj! Ured.) Razprodale smo tudi 50 misijskih koledarjev in 150 knjižic: »Mala skrivnost«. — Ljubki praznik naše družbene zavetnice sv. Neže smo praznovale prav slovesno. Imele smo duhovne vaje od 20. do 23. januarja. Vodil jih je misijonar p. Kerin. Udeležba je bila vse tri dni polnoštevila. Da bodo sadovi duhovnih vaj ostali trajni, zato si bo prizadeval naš eharistični odsek odslej še več deklet pridobiti za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo in jih tako vedno več pripeljati po Mariji k Jezusu.

Sladka gora pri Šmarju. Najlepši Marijin praznik (8. december) smo porabili tudi v to, da smo se posvetili presv. Srcu Jezusovemu. Oltar so družbenice okusno okrasile. V lepem govoru je župnik I. Ivanc pojasnil pomen tega svečanega trenutka. Nato je sledila molitev posvečenja, ki smo jo vsi počasi in krepko izgovarjali. Obenem je bilo sprejetih v Marijino družbo 10 mladenk. Vseh družbenic je sedaj 120. Ob tej priliki smo iznova sklenile, da hočemo svoja najlepša in najnevarnejša leta preživeti v varstvu nebeške Kraljice. V družbi gojimo posebno tudi češčenje Najsvetejšega. Molitveno uro opravljamo vsako prvo nedeljo v mesecu. Z molitvijo združujemo tudi lepo petje.

(Drugi dopisi prihodnjic.)

Ti si Peter...

Drugo nedeljo v svečanu smo se katoličani v gorki molitvi spominjali vrhovnega poglavarja svete Cerkve Pija XI., ki je pred petimi leti (12. febr. 1922) prejel trojno krono in bil ustoličen kot naslednik sv. Petra in namestnik Kristusov na zemlji. Hvaležni moramo biti Bogu, da nam je v teh težkih časih dal papeža, ki je po svojih velikih krepostih in izrednih zmožnostih, kakor tudi po svoji globoki pobožnosti vzbudil občudovanje vsega sveta.

31. maja pa se povrne sedemdeseti dan, ko je sedanji poglavar sv. Cerkve zagledal luč sveta. Pij XI. je bil rojen 31. maja 1857 v Desio med Milanom in Lago di Como. Telesno in duševno čil in čvrst praznuje tedaj 70 letnico rojstva. Kakor je bil poprej znan kot izvrsten diplomat in učenjak, tako ga zdaj ves svet cení in čišla kot modrega upravitelja nezmagljive Cerkve. Izbral si je prelepo geslo »Pax Christi — in regno Christi«. — Mir Kristusov

v kraljestvu Kristusovem. Naj bi se mu posrečilo to željo v polni meri uveljaviti.

Naj ob tej priliki omenimo nekaj zanimivih podatkov iz življenja papeževega, ko je bil še poslanik na Poljskem.

Kardinal in nadškof Kakowski (v Krakovem) je opisal značaj sedanjega svetega očeta, ki je bil svoj čas apostolski poslanik v Varšavi in ga je v varšavski stolnici posvetil za nadškofa, tako-le: Ahil Ratti (to je bilo prejšnje ime papeževo) je po umu najbistrejši, po delovanju najrazsodnejši človek, kar sem jih kdaj poznal. Marsikaj lepega sem čul že poprej o njem; toda ko sem ga osebno spoznal, sem ga občudoval. Ahil Ratti je svet duhovnik, je globok mislec, učen in obenem praktičen človek. Destikrat sem ga opazoval, ko je bil v največjih težkočah, a ni nikdar omahoval. Vsekdar je s čudovito spretnostjo iz vseh težkoč izšel kot zmagovalec. Večkrat sem se tudi sam z največjim uspehom poslužil

njegovih nasvetov, ako sem bil v stiski. Ko ga je papež Benedikt XV. imenoval kardinalom, sem mu rekel: »Kardinal Ratti, ti boš še papež!« Zadel sem. V število njegovih izrednih vrlin in sposobnosti spada tudi odločna, neomahljiva volja, ki se ne umakne tudi ne pred velikimi težavami.

Spominjam se še danes težkih dni v mesecu avgustu 1920. Boljševiki so bili samo nekaj kilometrov od Varšave, na celi fronti od Baltiškega morja do Varšave je bil hud boj. Iz Varšave so pobegnili poslaniki vseh držav, ostal je edini Ratti z mirom in vdanostjo v srcu ter z molitvijo na ustnih.

Raznoterosti.

DOBRE KNJIGE.

Alkoholno vprašanje. Spisal Anton Mrkun. Ljubljana 1927. Nikar se ne ustrašite naslova. Če smo katere nove knjige veseli, moramo biti te, ki hoče reševati naše ljudstvo in mu pomagati, da ne propade. Dasi se je v slovenskem jeziku že veliko pisalo in razpravljalo o alkoholni povodnji, vendar — kolikor znano — tako obsežne knjige kot je Mrkunova, o tem vprašanju doslej še nismo imeli. Naj bi vendar pripomogla, da bodo uspehi protialkoholnega delovanja v Sloveniji bolj očitni, nego so bili doslej. Še vedno ne moremo omiliti sodbe, ki jo je izrekel pred 20. leti naš odlični učenjak dr. A. U.: »Ako pogledaš okoli sebe množico, ki se potaplja v alkoholizem, ako gledaš ljudstvo, dobro, nadarjeno, krepko, kako propada fizično in nravno, kako mu strupeni alkoholizem pije mozeg iz hrbtnice, ali se ti ne bo smililo to ubogo ljudstvo? ...« Kar groza pretresa človeka ob žalostnih poročilih naših časopisov, ki so vprav zadnje čase skoraj stalno donášali grozodejstva in smrtne slučaje — ki jih je povzročil demon alkohol. — Dokler ne prodre v vse sloje prepričanje, da imamo v alkoholu najnevarnejšega, zahrbtnega in neusmiljenega sovražnika, ne bo bolje. Ko bi vsaj hoteli ljudje, katerih se v prvi vrsti tiče, kaj takega večkrat čitatil Mrkunova knjiga odkriva dušne in telesne rane, ki jih seka kralj alkohol; odkriva vse grozne gospodarske posledice, bedo nearečnih družin, ki jih je pahnil v obup alkohol. — Mrkunovo prekristno knjigo priporoča bogata vsebina, zlasti zbirka postav in predpisov, tičočih se tega vprašanja. Dobiva se v vseh knjigarnah. Cena 28 Din, po pošti 2 Din več.

Marija, vzor krščanskega življenja. Šmarnice. Spisal dr. Fr. Krulj, duhovnik lavantinske škofije. Maribor 1927. Tisk in zaloga tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

Z naraščajočim češčenjem Marijinim napreduje tudi marijansko osobito šmarnično slovstvo. Vsako leto pričakujemo za šmarnice kaj novega, zato je vsaka novost v tem oziru dobro došla. Zgoraj označena knjižica razlaga krščanske kreposti, ki vse najlepše odsevajo na vzoru nebeške Matere.

ISKRE.

Drago blago. Prvega maja je srečal kapucinski pater gredé na kolodvor četo praznujočih delavcev. Eden od njih dregne tovariša s komolcem, češ, zdaj si ga pa privoščim. Nato nagovori redovnika: »Čujte, gospod pater, če mi daste dva kovača, grem pa k vam k spovedi.« — »E,« ga zavrne smehljaje redovnik, »ti pa drago prodajaj svoj gnoj!«

Srčen vzdih vaškega pastirja. »Pa res ni nič lepo na svetu. Pozimi je mraz, poleti je vroče, proti veliki noči, ko bi bilo lahko fletno, ker ni ne prevroče, ne premraz, je pa spoved.«

»Izpraševanje vesti mi vsaj nič težav ne dela«, je priznal možakar župniku. »To mi vse prap pošteno oskrbi moja ženka doma. Vsak teden parkrat mi našteva vse dušne gobe tako, da jih znam že iz glave.«

ZA KONGREGACIJE.

Prodajalna K. T. D. (prej H. Ničman) v Ljubljani, ima vedno v zalogi vse potrebščine za Marijine družbe kakor:

Razne svetinje navadne in fine, trakove, kongregacijske znake za mladeniče, več vrst diplom, Družbenik Marijin z rdečo in zlato obrezo, sprejemno in obnovitveno Posvečenje, kakor tudi Družbene molitve za člane in knjižice »Kongregacija v svoji ustanovitvi in molitvi«. Vodstvo prodajalne skrbi za točno in solidno postrežbo. Pri večjem naročilu in ob takojšnjem plačilu 10% popusta.

Velika izbira novih, umetniških podob za prvo sv. obhajilo.

GOVORILNICA.

K. R. Nihče ni dolžan, da bi se moral poslužiti težke in nevarne operacije zato, da si ohrani življenje. Težka operacija je n. pr., če kdo dovoli, da mu odrežejo roko, ali nogo. Opravite devetdnevno, ali pa napravite kakšno obljubo, če Vas ljubi Bog ohrani pri zdravju. Naš čas je poln izrednih uslišanj. — **S. V. Šmartno.** Kar pišete na predstojništvo, pa Vam bodo pojasnili. Naslov je pravilen. — Št. 66. Če višji pastirji in drugi duhovniki pred slabimi časopisi svare, store le svojo dolžnost. Ako bi molčali in mirno gledali, kako proticerkveno časopisje strup in zmoto med ljudi siplje, bi ne bili dobri pastirji, marveč zavodniki. Sicer pa: Saj se mora človek tega, kar mu škoduje na duši, ogibati že po naravni zapovedi. Gospodarju pa, ki pusti, da tudi domači take strupene časopise bero, velja očitek: »Gorje svetu radi pohujšanja!« — **K. J. v št. J. Vašega** pisma seveda ne moremo objaviti, ker take stvari za splošnost niso ne koristne, ne zanimive. Nesporazum, morda tudi pretiranost na eni in na drugi strani napravlja dostikrat razdore in povzroča težko življenje. Pot do miru in do notranje tolažbe Vam je znana in ste jo že našli pri Njem, ki je krivico voljno prenašal in celo molil za protivnike.

* * *

»Svoje lastne otroke zapeljujete in jih pohujšujete, če mirno gledate, kako cerkvi protivni listi in časopisi dan za dnem onečaščajó svetišče vaših družin.«

Skupni pastirski list bavarskih škofov.

Odpustki za mesec maj 1927.

1. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Filip in Jakob. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. T. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

3. Torek. Najdenje sv. Križa. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, prejmejo sv. zakramente ter molijo po namenu sv. očeta.

5. Četrtek, prvi v mesecu, Sv. Pij. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom br. presv. Srca Jezusovega, če obišejejo bratovsko cerkev.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Tel. kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

8. Nedelja, Varstvo sv. Jožefa. Prikazanje sv. Mihaela. P. o. udom br. za duše v vicah danes ali v osmini. Kjer se danes obhaja varstvo sv. Jožefa, dobe p. o.: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske Matere božje; d) isti kakor 13. dan.

13. Petek. Sv. Peter Regalat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Nedelja. Danes ali v petek se prične pobožnost na čast presv. Srcu Jez. Glej spodaj. — Danes se prične tudi najprimerneje pobožnost na čast sv. Alojziju. Glej spodaj.

17. Torek. Sv. Paškal. P. o. istim kakor 13. dan.

18. Sreda. Sv. Feliks Kant. P. o. istim kakor 13. dan.

19. Četrtek. Sv. Ivo. P. o. istim kakor 13. dan.

20. Petek. Sv. Bernardin. P. o. istim kakor 13. dan. Pričetek pobožnosti na čast pre-

svetemu Srcu Jezus. (ali pa prejšnjo nedeljo). Glej spodaj.

24. Torek, Marija pomočnica. P. o. udom br. naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Sreda. Sv. Magdalena Paciška. P. o. udom škapulirske br. karmelske Matere božje.

26. Četrtek. Vnebohod Gospodov. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvá; glej seznam odpustkov za Veliko noč v 4. števil. »Bogoljuba«; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske Mat. božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe kršč. družin; h) udom br. sv. Družine. — V. o.

27. Petek. Kdor opravlja pred binkoštni ali v osmini praznika devetdnevnicu na čast Sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa p. o. pod navadnimi pogoji.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. r. venec.

30. Ponedeljek. Sv. Ferdinand. P. o. istim kakor 13. dan.

31. Torek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Sv. Angela. P. o.: udom br. naše ljube Gospe presv. Srca danes ali med osmino v bratovski cerkvi; b) istim kakor 13. dan.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli na čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi p. o. — 2. Kdor sprejme po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega sveto obhajilo in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je 15. maja, prvi izmed petkov 20. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Alojziju. Kdor šest nedelj po vrsti prejme sv. obhajilo in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj p. o. Ko bi pa katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral iznova začeti. Sv. obh. se sme sprejeti že v soboto; drugo se opravi v ned. — Glede spov. pri 2. in 3. pobožnosti velja to-le: kdor sv. obhajilo prejema skoro vsak dan, ni vezan na določen čas, kdaj mora iti k spovedi; drugi pa morajo v zadobljenje odpustkov opraviti spoved vsaj vsakih 14 dni.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema; Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Bogoljub velja v l. 1927

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
„ Češko-Slovaški Kš	Kš	15.—
„ Avstriji	šil.	3.—
„ Italiji	lir	10.—
„ Franciji	frank	12.—
„ Ameriki	dol.	—50

Vse vrste manufakture, moške in ženske nogavice

dobite po zelo nizkih cenah za
velikonočne praznike pri trvdki

Franc Pavlin, Ljubljana, Gradšče št. 3.

Naznanilo otvoritve!

Slavnemu občinstvu vljudno naznanjam, da
sem otvorila v Florijanski ulici št. 11

ново urejeno trgovino s čevlji

vseh vrst; za gospode, dame in deco od naj-
finejših do težkih delovnih čevljev. Obutev
je solidnega, garantirano domačega izdelka,
cene nizke. Priporočam se p. n. občinstvu z
vljudnim vabilom na obilen obisk.

Nezika Perko, Ljubljana
Florijanska ulica 11.

**Prvovrstno delo,
Zmerne cene,
to je naše geslo!**

Knjigoveznica KTD

LJUBLJANA, Kopitar. ul. 6/II.

ki se priporoča cenjenemu občinstvu za
:: vsa v njeno stroko spadajoča dela. ::

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.
Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 100 milijonov dinarjev.

Zdravje je največje bogastvo!

Javna zahvala,

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Dobila sem v dar od moje prijateljice veliko
steklenico »Energina«, železnato-kina vino, da ga
preizkusim proti malokrvnosti, na kateri trpim
že dalj časa. Kakor sem se prepričala že sedaj,
mi dobro učinkuje in prosim, pošljite mi takoj
še 8 steklenice, da nadaljujem z zdravljenjem,
ker sem prepričana, da bom zopet dobila popolno
zdravje. Doslej sem dobila že dober tek, jem lahko
vse, kar mi poprej ni bilo v siast.

Babni vrh na Gorenjskem, 27. 10. 1926.

S spoštovanjem Justina Perčič.

**Kdor je malokrven? Kdor je bled? Kdor ima slabe živce? in vsled tega po-
manjkanje spanja in pogosti glavobol. Kdor
nima teka? Kdor boleha na pljučih? Kdor
je malaričen? Kdor boleha na
želodcu, „Energina“ železnato
naj pije „Energina“ kina vino.
Slabi nerazviti otroci z uporabo Ener-
gina“ železnatega kina vina prav gotovo
dobe zdravo in rdečo barvo, pridobili bodo
na teži telesa in postali odporni proti vsem
boleznim. — Naslov za poštna naročila:**

Laboratorij „Alga“, Sušak 13

S poštnino vred 3 velike steklenice za 128 Din,
6 velikih steklenic za 248 Din in 1 mala zastoj.
V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojuina.

REVMATIZEM!

Javna zahvala

P. n. Laboratorij „Alga“ Sušak 13.

Oprostite, da se Vam nisem takoj zahvalila
za Vaše dobro zdravilo »Alga«. Storim to sedaj.
Moja hčerka je bila 5 tednov zelo bolna, da ni
mogla opravljati niti najlažjih hišnih del; vse to
vsled revmatizma. »Alga«, ki ste mi jo poslali, sem
prejela že po 3 dneh v redu in Vam sporočam,
da se je hčerka že s par steklenicami popolno po-
zdravila in danes ne čuti več nikakih bolečin.
Zahvaljujem se Vam vnovič in morem vsem toplo
priporočiti Vaše dobro zdravilo »Alga«. Pošljite mi
še 8 steklenic za nekatere znance, ker je to naj-
večji dar, ki ga jim morem podati za zdravje.

Moravce-Sv. Križ pri Litiji 12./I. 1927.

Zahvalna Antonija Korbar.

**Revmatizem? Kostobolje? —
Bodljaje? Trganje v glavi in
zobeh? Omotico ozdravite z
zdravilom „Alga“**

Vsaki stekleničici je priloženo navodilo o
vporabi. — Naslov za naročila po pošti:

Laboratorij „Alga“, Sušak 13.

4 steklenice za 77 Din, 8 steklenic za 131 Din,
14 steklenic za 205 Din, 25 steklenic za 320 Din.

V ceni je računana poštnina, zaboj in zavojuina.



3 velike
prednosti



ima

Zlatorog terpentinovo milo.

1. Vsebina terpentina raztopi nesnago.
2. Tudi najfinejšim tkaninam neškodljivo, ker je izdelano iz izbranih najboljših surovin.
3. V uporabi je zelo štedljivo, osled tega najcenejši domači izdelek.

Zato uporabljajte samo ZLATOROG terpen-
tinovo milo, katero varuje Vaše drago perilo.